

CREȘTINȚA

PUBLICAȚIA PAROHIEI SFÂNTUL IOAN-BOTEZĂTORUL DIN GENEVA
ȘI A PAROHIEI TUTUROR SFINȚILOR ROMÂNI DIN LAUSANNE

NAȘTEREA DOMNULUI 2023 - ANUL XXIX- NR. 2 / 62

**TREZEȘTE-TE OMULE,
PENTRU TINE DUMNEZEU
S-A FĂCUT OM ! (Fer. Augustin)**

† Mitropolitul IOSIF

Scrisoare pastorală la Nașterea Domnului

*„....Acum, pământule și cerule, cu mine
împreună bucurați-vă, căci pe al vostru
Făcător Îl port în brațe...” (Sf. Roman Melodul)*

**Preacucernici Părinți,
Iubiți frați și surori în Hristos Cel născut
în ieslea din Betleem**

Nașterea Domnului Iisus Hristos ne pune înaintea, de fiecare dată altfel, deși mereu aceeași, dragostea cea nemărginită pentru noi a lui Dumnezeu Tatăl, Care își trimite Unicul Fi, Prunc, prin nașterea cea preaslăvită din Fecioara Maria, pe care magii și păstorii Îl găsesc în ieslea din Betleem și Îl arată lumii. Venirea Lui ne descoperă adevărul vestit de proroci că se va naște Cel din veșnicie (cf Isaia 7) pentru a trăi viața noastră și a ne împărtăși viața Sa și a Celui în numele Căruia vine, a Părintelui ceresc (cf Ioan 14) împreună și a Duhului Celui Sfânt, a Preasfintei Treimi.

Fiul lui Dumnezeu se face Fiul Fecioa-

IESLEA DIN BETLEEMUL SUFLETELOR

**Nașterea Domnului
o reîntoarcere spre ieslea sufletului**

*„Dumnezeu s-a înomenit pentru ca pe om să-l îndumnezeiască”
(Sf. Atanasie, PG 25, 192B)*

Dragii mei,

Praznicul dumnezeiesc al Nașterii Domnului, care reprezintă actul Întrupării Fiului lui Dumnezeu ca om pe pământ, se petrece astăzi, din păcate, mai mult într-un mod comercial, vacanțier-distractiv și culinar, în zgomotul unei lumi zbuciumate, sfâșiată de încercări, de ură și răzbunare, o lume însângărată de războaie și de conflicte fratricide, dar căutătoare de orizonturi noi și însetată de pace, de liniște și de comuniune autentică.

În întinericul spiritual în care cea mai mare parte dintre noi trăim astăzi, înfricoșăți de amenințarea armelor distrugătoare de vieți și de gemutul de disperare al conștientărilor noastre în fața morții, Pruncul Iisus vine totuși să ne aducă din Cer o rază de lumină, de speranță și de bucurie, și ne cheamă cu blândețea Lui divină să facem ”Pace pe pământ și bunăvoință între oameni” (Lc 2, 14).

Era firesc ca Cel ce se născuse din Tatăl fără de mamă, mai înainte de toți vecii, să se nască, la plinirea vremii, din Mamă fără de tată, ca să aducă la casa Părintelui Ceresc – în Împărăția lui Dumnezeu - pe toți „orfani spirituali” ai acestei lumi. Anticamera Împărăției lui Dumnezeu pe pământ este Biserica lui Hristos.

Pruncul Sfânt se naște în sărăcie, fără de casă, străin și călător, tocmai pentru a aduce în casa pământească a Părintelui Ceresc - în Biserica Sa - pe toți cei înstrăinați de Dumnezeu și călători prin vitregiile acestei lumi care și-a pierdut sensul și scopul existenței.

Corabia Bisericii care înfruntă marea agitată a acestei vieți, la cârma

rei și coboară pentru totdeauna Cerurile pe pământ și transformă pământul în Cer, în templu, ca locuință a Sa, ca Împărat al Cerului și al pământului, prin smerita peșteră din Betleem. „Și tu, Betleeme Efrata, deși ești mic între miile lui Iuda, din tine va ieși Stăpânitor peste Israel, iar obârșia Lui este dintru început, din zilele veșniciei” (Miheia 5,1).

Cel-Unul-Născut ne umple de prezența Sa pentru a ne împărtăși dragostea Lui și a Sfintei Treimi, care se revarsă din plin în lume prin Întruparea Sa. Prin Fiul Său născut în iesle, Dumnezeu Însuși își deschide inima Lui către noi oamenii pentru a ne primi, nu ca un Stăpân pe sluga sa, ci ca un Părinte pe fiu, prin care ne descoperă întreaga Lui iubire pe care o revarsă prin Fiul peste toți cei care Îl vom primi și vom urma Lui (cf Ioan 3).

Iar noi oamenii suntem chemați să ne deschidem inima și să îndrăznim nu numai să ne întâlnim cu El, ci să Îl primim ca pe un Părinte, pe Cel ce prin Fiul Său ne dăruiește și ne cheamă la viața cerească, pregătindu-ne calea prin nașterea în peștera celor necuvântătoare. Singurătatea noastră în fața vieții fără sens, spre moarte, ia sfârșit. Dumnezeu este cu noi! (Isaia 7, 14)

Iubiți frați și surori

Iisus Hristos vine să trăiască viața noastră și se face pe Sine mic, ca pe noi să ne facă mari; Sărac, ca pe noi să ne îmbogățească cu toate ale Sale; Se smerește, ca pe noi să ne înalțe; Se naște în întunericul nopții acestei lumi, ca pe noi să ne ridice la lumină; Se naște în uitare și neluat în seamă de nimeni, ca pe noi să ne înalțe în slavă împreună cu El în văzul tuturor oștirilor cerești; Se hrănește cu lapte de prunc, ca pe noi cu Hrana cerească să ne hrănească.

Pruncul Iisus Se naște pentru a schimba cu adevărat rostul lumii și al omului, făcând din noi fiii lui Dumnezeu. Trăiește viața noastră ca noi să o putem trăi pe a Lui; uită de Sine și de slava Sa în fața lumii, ca pe noi să ne umple de Slava Lui, pe care ucenicii o vor vedea pe Tabor; coboară și continuă coborârea Lui mai apoi din peștera Betleemului în peștera mormântului și până în iad, pentru ca noi să ne ridicăm pentru veșnicie împreună cu El la Cer, de-a dreapta lui Dumnezeu Tatăl, spre uimirea Puterilor cerești. Toate pentru noi le face și le trăiește Domnul Iisus Hristos.

Taina Betleemului se arată a fi descoperirea tainei mântuirii noastre, a omenirii întregi, spre care cetatea sfântă, primindu-L

căreia se află Însuși Hristos, ne conduce pe fiecare și pe toți laolaltă către adevărata viață veșnică în Împărăția iubirii Preasfintei Treimi.

Acesta este de fapt și scopul final al înomenirii Fiului lui Dumnezeu în această lume.

Dragii mei,

Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos este astăzi cu atât mai importantă pentru noi, cu cât vedem din ce în ce mai clar că societatea în care trăim trece printr-o schimbare fundamentală care anunță un punct de cotitură esențial în lume. Este vorba de o mare tranziție ecologică și socială care ne cheamă înainte de toate la o metamorfoză a modului nostru de „a fi-în-lume”, nu prin forța ego-ului, ci prin smerenie, blândețe și iubire, după modelul lui Hristos.

Schimbarea radicală la care ne cheamă răsturnările planetare ale lumii de astăzi trebuie să se producă la nivelul conștiinței, printr-o mutație spirituală, deopotrivă individuală și colectivă. Nu putem rămâne blocați în fața amenințărilor, de altfel reale, ale recesiunii globale, ale crizei climatice sau ale apocalipsei nucleare fără a lua anumite măsuri în ceea ce ne privește, fără a schimba ceva în noi înșine, la nivelul conștiinței.

Biserica creștină în ansamblul ei și fiecare comunitate în parte va trebui de asemenea să se adapteze la aceste inevitabile schimbări pentru a apăra și a păstra cât mai bine ceea ce ne-a mai rămas din importanta noastră moștenire spirituală creștină.

Reconectându-ne la adevărata viață duhovnicească ar trebui să ne concentrăm pe o cultură a îngrijirii sufletului și să descoperim și alte modalități individuale și colective, deopotrivă meditative și militante (misionare), în scopul protejării dar și proliferării credinței.

Membrii comunității creștine ar trebui să caute și să găsească, în și prin Biserică, calea transformării interioare, a pocăinței (metanoia), o cale de conexiune între interioritate și angajament, care necesită în special o trezire a conștiinței personale și colective și o deschidere către spiritualitate autentică. Acest efort personal și interior al fiecăruia se încununează prin activitatea liturgică și sacramentală a Bisericii, dar și prin acte de binefacere și milostenie.

Viața însăși a Bisericii este o victorie asupra puterilor întunericului care amenință ființa umană, o depășire a pericolelor iminente care amenință planeta. Trăim într-o societate în continuă schimbare cu multiple și profunde crize în care individualismul materialist și sistemul globalist își fac tot mai simțită prezența, iar oamenii fără de Dumnezeu caută mai mult ca oricând câștigul și bogăția materială trecătoare și nicidecum bogăția spirituală care vine din milă, generozitate și dărnicie. Și toate aceasta se petrec, cu îngăduința noastră, în detrimentul celor sărmani și neajutorați.

Aceste profunde crize, care s-au extins - din păcate - la nivel global, ne arată cât de fragilă și de nesigură a devenit viața omului pe acest pământ și, prin urmare, cât de mare nevoie este să ne reîntoarcem fără întârziere către peștera din Betleemul sufletelor noastre, și deopotrivă către cea a Bisericii, acolo unde ne așteaptă Pruncul dumnezeiesc, înveșmântat în lumina divină necreată, Cel ce este izvorul, speranța și destinul vieții noastre.

Însuflețiți de aceste simțăminte ne rugăm Atotputernicului Dumnezeu să reverse asupra noastră a tuturor harul, dragostea și mila Sa cea nemăsurată.

Fie ca netrecătoarea bucurie a Nașterii Domnului să rămână deplină în noi și neînserata lumină a Întrupării Sale să ne însoțească în noul an al harului Domnului și pe tot parcursul vieții, spre slava Preasfintei Treimi și a noastră mântuire.

Vă doresc din toată inima să petreceți Sfintele Sărbători în pace, sănătate, belșug de lumină și spor de bucurii duhovnicești !

LA MULȚI ȘI BINECUVÂNȚAȚI ANI !

Părintele Adrian

022 700 49 18 ; 021 601 03 30 ; 079 689 18 17

<diaconu.adrian@gmail.com>

pe Emanuel, Îl întoarce pentru veșnicie pe Dumnezeu înspre noi, înspre omenire, precum ne întoarce pe noi oamenii pentru totdeauna spre Dumnezeu.

Vă dați seama ce-ar fi fost lumea fără Hristos? Bucurați-vă că S-a născut și nașteți-L mereu în inimile voastre. Cu El putem totul, fără Hristos nu putem nimic. Repetați-vă asta întreaga viață și veți greși mai puțin, nu vă veți mai teme și veți putea birui.

Pr. Arsenie Papacioc

« Trezește-te, omule, pentru tine Dumnezeu S-a făcut Om », exclamă Fericitul Augustin!

Suntem pregătiți să primim dragostea lui Dumnezeu pe care ne-o dăruiește prin nașterea Fiului Său?

Iubiți credincioși,

Ura și dezbinarea între oameni și popoare, războaie și conflicte armate, calamități naturale, inundații sau secetă, frigul sau căldura peste măsură, cutremure și fenomene extreme, foametea și setea care se instalează în unele zone ale lumii, toate ne îndeamnă spre a reveni la dragostea pe care Pruncul Iisus, venit în lume, ne-o aduce. Prin post și rugăciune, prin iertare și smerenie, prin milostenie și iubire față de aproapele – să cerem lui Dumnezeu iertare pentru lipsa noastră de măsură în toate.

Lipsa de post trupesc, dar și sufletec, căutarea plăcerilor prin consumul exagerat și risipă în toate domeniile, care determină în mare parte incapacitatea planetei noastre de a ne purta și suporta, ar trebui să facă să revină în viața noastră creștină, ca obișnuință, postul și rugăciunea pentru mântuirea lumii. « Rugăciunea este un medicament mântuitor, care înlătură păcatul și vindecă de greșeli » spune Sfântul Nectarie al Eghinei, Taumaturgul.

Cine, dacă nu noi creștinii, care cunoaștem valoarea postului astăzi mai mult ca oricând, să facă să evolueze măsura în toate, fiind lumină pentru alții, după cuvântul Mântuitorului Însuși, Care ne spune : « voi sunteți lumina lumii » (Matei 5, 14) .

Ce lăsăm copiilor și generațiilor care vin după noi ? Să avem grijă să nu lăsăm doar un pământ pustiit de lipsa de măsură

ÎN ACEST NUMĂR PUTEȚI CITI :

IPS. PĂRINTE MITROPOLIT IOSIF - PASTORALĂ CRĂCIUN
PROGRAMUL SLUJBELOR DE SFINTELE SĂRBĂTORI
SINGURĂTATEA – SUFERINȚA CELOR VÂRSTNICI
PF. PĂRINTE PATRIARH DANIEL - DEDICAȚIA ANULUI 2023
RUBRICA MICUȚULUI CREȘTIN
RUBRICA PĂRINȚILOR ; DESPRE EDUCAȚIA COPIILOR
TABĂRA DE VARĂ A COPIILOR, CRET-BERARD, IULIE 2023
RUBRICA TINERILOR ; RĂSPUNS LA ÎNTREBĂRI
LA RUBRIQUE LITURGIQUE - REPONSES AUX QUESTIONS
RĂSPUNS LA ÎNTREBĂRILE CITITORILOR
CRONICA PAROHIALĂ ÎN IMAGINI (BOTEZURI, CUNUNII)
INVITATION A SOUTENIR VOTRE EGLISE / VOEUX

PROGRAMUL SLUJBELOR DE SF. SĂRBĂTORI

LA BISERICA MONTRIOND DIN LAUSANNE

Adresa bisericii : Av. F.-C.-de-la-Harpe 2B, 1007 Lausanne

Sâmbătă 23 dec. 10h00 Se citește doar litia mică pt cei răposați urmată de spovedanie. (Între 20 dec. și 6 ian. nu se fac parastase).

DUMINICĂ 24 DEC. - Ajunul Crăciunului :

10h00 : Sfânta Liturghie (slujba se va oficia în biserica de sus).

20h00 : Slujbă de priveghere (în capela de jos), Vecernia Mare, Litia și Utrenia, urmate de un program de Colinde pentru Craciun. (Fiind Duminică nu se ajunează dar se ține post).

LUNI 25 DEC. – NĂSTEREA DOMNULUI – CRĂCIUNUL :

10h00 : Liturghia Sf. Vasile cel Mare (în biserica de sus).

Marți 26 dec. Soborul Maicii Domnului, 10h00 Sf. Liturghie.

Tot marți 26 dec. se oficiază și slujba pt. Sf. Mc. și Arhid. Ștefan (slujba se va oficia în capela de jos). - Sfânta Liturghie de la 10h. (Miercuri 27 dec. și Sâmbătă 30 dec. nu se oficiază la Lausanne).

Duminică 31 dec. 10h00, Sfânta Liturghie (în capela de jos).

LUNI - 1 IAN. – Tăierea împrejur a Domnului, Sf. Vasile cel Mare,

Anul Nou : 10h00, Liturghia Sf. Vasile (în capela de jos).

După Sf. Liturghie : Te Deum și Moliftele Sf. Vasile cel Mare.

SÂMBĂTĂ 6 IAN. – BOBOTEAZA :

9h15 Utrenia urmată de Sfânta Liturghie și de Sfințirea Apei.

Duminică 7 ian. – Soborul Sf. Proroc Ioan-Botezătorul:

10h00 : Sfânta Liturghie (precedată de slujba Utreniei, la 9h15).

* * * * *

LA BISERICA DIN GENEVA (GRAND-LANCY)

Adresa bisericii: Passage du Premier Août 1, 1212 Genève

LUNI 25 DEC. – NĂSTEREA DOMNULUI – CRĂCIUNUL :

10h00 : Liturghia Sf. Vasile cel Mare (precedată de sl. Utreniei).

DUMINICĂ 31 DEC. (a 5-a din lună) se va oficia slujba

pentru : Tăierea împrejur a Domnului, Sf. Vasile cel Mare, Anul

Nou : 10h00 Sf. Liturghie, urmată de Moliftele Sf. Vasile.

Duminică 7 ian.- BOBOTEAZA - SF. IOAN-BOTEZĂTORUL

(hramul parohiei) - Sfânta Liturghie de la 9h30. Slujba va fi urmată de Sfințirea Apei și de o agapă din ofrandele aduse de cred.

**Pentru binecuvântarea caselor (botezul prin parohie)
vă rugăm să vă anunțați la pr. paroh +41 79 689 18 17**

PREAFERICITUL PĂRINTE PATRIARH DANIEL DESPRE DEDICAȚIA ANULUI 2023

SCRISOARE PASTORALĂ LA ÎNCEPUTUL POSTULUI NAȘTERII DOMNULUI – 2023*

*Har, bucurie și pace de la Dumnezeu
Tatăl, Fiul și Sfântul Duh,
iar de la noi părințești binecuvântări!*

**Preacuvioși și Preacucernici Părinți,
Iubiți frați și surori în Domnul**

Urmând o frumoasă rânduială statornicită în anul 2008, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a proclamat **anul 2023**, în Patriarhia Română, ca **Anul omagial al**

pastorației persoanelor vârstnice și Anul comemorativ al inmografilor și cântăreților bisericești, îndemnându-ne, astfel, să reflectăm asupra grijii pe care Biserica o are față de toate generațiile, deci, inclusiv față de bătrâni.

Pentru ierarhii, clerul și credincioșii Patriarhiei Române, omagierea vârstnicilor este un moment de recunoștință adusă celor care ne-au născut, crescut și educat, celor cărora s-au jertfit pentru ca noi să fim liberi în țara și credința noastră strămoșească. Nu în ultimul rând, ne aducem aminte de părinții și bunicii noștri care, cu bunătatea, înțelepciunea și dragostea lor, au lăsat moștenire lumii o nouă generație de oameni, viețuitori pe acest pământ.

Așa cum am arătat deja respectul și cinstirea persoanelor vârstnice în creștinism au o solidă bază biblică și patristică. (...)

Cum sunt văzuți vârstnicii în societatea de azi

Astăzi, din nefericire, sunt foarte mulți bătrâni care trăiesc în multă înșingurare, în izolare de comunitate, simțindu-se cumva inutili acesteia sau, mai mult, traumatizați de propria îmbătrânire, ajung chiar la deznădejde. Statisticile, la nivel mondial, arată faptul că procesul de îmbătrânire este unul foarte accelerat, 9,6% din populația lumii fiind vârstnică, adică aproximativ 800 milioane de persoane.

În România, din 19,2 milioane de locuitori, trăiesc 3,7 milioane de persoane a căror vârstă depășește pragul de 65 de ani (aproape 20% din populația țării), conform raportului Institutului Național de Statistică.

În societatea secularizată individualistă, politicile sociale sunt contradictorii: pe de o parte, se face un efort considerabil de investiție materială și resurse umane pentru creșterea longevității vieții omului, pe de altă parte, vârstnicii sunt văzuți de populația activă a unei societăți ca fiind o povară.

Pastorația persoanelor vârstnice în Biserică

În acest context Biserica este chemată să gândească noi forme și metode pastorale actuale, apropiindu-se mai mult de nevoile și așteptările bătrânilor.

O prioritate în pastorația persoanelor vârstnice este **implicarea acestora în creșterea și educarea copiilor**, mai ales în ceea ce privește rugăciunea. Vârstnicii, prin maturitatea lor duhovnicească, pot ajuta mult la cultivarea vieții liturgice și la păstrarea valorilor creștine în cultura noastră, pentru binele societății și al familiei.

și de lăcomia celor care trăim acum pe el. Să nu lăsăm o lume în care ura și disprețul, pentru sine mai întâi, dar și pentru toate și toți, câștigă pe zi ce trece. Să nu lăsăm o lume în care Lumina lui Hristos să fie ascunsă prin neglijența și păcatele noastre, ale creștinilor.

Iubiți frați și surori

Anul pe care îl încheiem în câteva zile a fost dedicat de către Sfântul Sinod al Bisericii noastre ca Anul omagial al pastorației persoanelor vârstnice și An comemorativ al inmografilor și cântăreților bisericești. Un prilej de a ne gândi mai mult la părinții noștri, de aproape și de departe, și la modul în care îi putem ajuta mai mult pe cei vârstnici care ne au dat viață și ne-au ajutat să răzvim în ea.

Un prilej de a ne gândi mai mult și la ceea ce a făcut și face frumusețea și continuitatea slujbelor noastre în Biserică de-a lungul secolelor, prin grija și osteneala celor care, inmografi și cântăreți, exprimă adevărurile imuabile de credință prin cuvântul scris și prin cântarea cât mai autentică.

Să ne luptăm din răzputeri pentru o lume în care dragostea pe care Pruncul Dumnezeiesc, născut în peștera animalelor și culcat în iesle, a adus-o lumii, să fie cunoscută și primită de cât mai mulți. Creștinul, care a cunoscut și trăiește dragostea pe care Iisus Hristos ne-a dăruit-o, este întotdeauna înțelept și binevoitor, milostiv și iertător, bucuros și iubitor, pentru a deveni cel prin care este copleșită lucrarea răului.

Să Îl rugăm pe Hristos Domnul să ne împărtășească și nouă din puterea iubirii Lui, ca să putem trăi în Adevărul Lui, pe care să îl împărtășim omului zilelor noastre, copiilor noștri, fără teamă și fără rușine, prin faptele noastre, pentru ca iubirea Lui să biruiască în lume și prin noi.

Rugăm pe Dumnezeu Cel milostiv și de oameni iubitor ca sărbătorile prilejuate de Nașterea Domnului, Anul Nou și Botezul Domnului, să vă aducă în familie, în comunitate și fiecăruia în parte, sănătate și mântuire, pace și bucurie, și să vă ajute în toată fapta cea bună. „**La mulți ani!**”

„Harul Domnului nostru Iisus Hristos și dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toți!” (2 Corinteni 13, 13).

† **Mitropolitul Iosif,**

Paris, Nașterea Domnului 2022

SĂ NU-I UITĂM PE CEI CARE NE-AU NĂSCUT ȘI NE-AU CRESCUT !

*Ce școală-naltă-i bătrânețea !
E cea din urmă facultate.
În ea înveți nu cum se-adună,
Ci cum se lasă-n urmă toate !*

EU M-AM NĂSCUT ÎN SECOLUL TRECUT

Eu m-am născut în secolul trecut
Și cred că am fost o mare norocoasă.
O altă generație de lume am văzut
Mai simplă și săracă, dar frumoasă.

Eu am venit pe lume-n acel veac,
Când omul era om și vorba vorbă.
Azi amabilitatea poate fi un fleac,
Căci banu-i la putere și la modă.

Eu m-am născut în acea vreme-n care,
Țăranii erau cei mai gospodari,
Dar unii azi probabil că uitară,
Că-n case mici s-au născut oameni mari.

În secolul trecut m-am întâlnit
Cu oameni care-și scoteau pălăria.
Dar din păcate azi e deficit
Respectul, politețea, omenia ...

Sufletul meu și-acum mai hoinărește
Pe ulițele satului natal.
O văd pe mama tânără, muncește
Și eu în rând cu dînsa, undeva pe deal.

De greutăți în prezent nu mi-i frică,
Neajunsurile de-atunci m-au călit.
De-aveai la cină un boț de mămăligă,
Nu te plîngeai, ci erai mulțumit.

Eu m-am născut de mult, tare de mult.
Probabil de aceea-s „demodată”.
Pun preț pe modestie cel mai mult
Și pe-acel om cu inima curată !

Autor : Natalia Mazilu Miron

O altă prioritate pe care Biserica trebuie să o aibă în vedere în pastorația vârstnicilor este aceea de a **considera perioada bătrâneții drept un privilegiu, o perioadă de creștere și îmbogățire duhovnicească prin rugăciune**. Bătrânețea nu este o povară, ci un dar al lui Dumnezeu. Bătrânețea este o perioadă a vieții omului când acesta are șansa să se apropie mai mult de Dumnezeu. **Rugăciunea bătrânilor** este izvorul înțelepciunii lor, dar și binecuvântare pentru întreaga comunitate.

Servicii sociale, proiecte și programe social-filantropice dedicate vârstnicilor

Astăzi, Biserica Ortodoxă Română desfășoară o amplă activitate privind sprijinirea concretă a persoanelor vârstnice. Această activitate se concretizează în serviciile sociale, proiectele și programele social-filantropice dedicate bătrânilor. Astfel, funcționează un număr de 27 de centre de zi, 53 de centre rezidențiale, 30 de servicii de îngrijire la domiciliu și 21 de servicii de îngrijiri socio-medicale la domiciliu. Pe lângă aceste instituții special dedicate vârstnicilor, există și 61 birouri de asistență socială, 120 de cantine sociale și masă la domiciliu care au ca beneficiari majoritari persoanele vârstnice.

Totodată, amintim cu bucurie că s-au organizat tabere de vară pe tot cuprinsul Patriarhiei Române, în care copiii și tinerii au realizat prin intermediul preoților coordonatori ateliere intergeneraționale, multiple activități între vârstnici și tineri, în care înțelepciunea și experiența de viață s-au întâlnit într-un mod armonios și fericit cu elanul, spontaneitatea și inocența copiilor, ambele generații realizând schimburi de valori.

Organizații caritabile din Federația Filantropia oferă servicii licențiate în sistem rezidențial, în centre de zi și la domiciliu, unui număr zilnic de peste 1.000 de vârstnici. Sute de specialiști ai acestor instituții sociale din cadrul Bisericii Ortodoxe Române, furnizori acreditați de Ministerul Muncii și Solidarității Sociale, oferă suport specializat vârstnicilor prin servicii licențiate, respectând legislația națională în vigoare.

Protocol de colaborare în domeniul asistenței sociale

În contextul acestui An omagial, în ziua de 11 aprilie 2023, a fost semnat un **Protocol de colaborare în domeniul incluziunii și asistenței sociale între Patriarhia Română și Ministerul Muncii și Solidarității Sociale**, cu scopul intensificării cooperării în domeniul social, atât în ceea ce privește îngrijirea de lungă durată, cât și celelalte programe și proiecte sociale care vizează toate categoriile sociale dezavantajate.

Dintre campaniile cele mai importante la nivel național, amintim:
† **campania „Sănătate pentru sate”**, prin care medici creștini ortodocși se deplasează în zonele rurale și oferă consultații gratuite mai ales persoanelor vârstnice, având în acest moment peste 12.000 de beneficiari;
† **campania „Donează sânge, salvează o viață!”**, care în cei 10 ani de la inițiere a înregistrat ca rezultat recoltarea a peste 23.000 de litri de sânge, cu ajutorul voluntarilor Paraclisului Catedralei Naționale și, nu în ultimul rând,

† **programul de telemedicină (screening și diagnosticare)** implementat de mai multe organizații din Federația Filantropia, prin care se asigură servicii de medicină pacienților preponderent vârstnici, care nu au posibilitatea fizică sau financiară de a accede la consultații de specialitate. (...)

Iubiți frați și surori în Domnul,

Cu ajutorul lui Dumnezeu, ne aflăm în Postul Nașterii Domnului, cunoscut și ca Postul Crăciunului. Această perioadă este, în primul rând, o

"Ne-am captusit cu modele false, modelul omului care reuseste usor, care se descurca, care stie sa faca bani. Ne-am pierdut moralitatea, manierele si educatia. Am uitat sa ne mai imbracam frumos, sa ne mai purtam elegant. Am pierdut nu burghezia materiala, ci burghezia spiritului, nobletea spirituala. Traim azi intr-un mediu semicultural si parvenit, impulsiv si brutal. Suntem foarte departe de ce am fost candva..."
(George Enescu, 1881-1955)

Bunicul răspunde nepotului său

Un tânăr l-a întrebat pe bunicul său :
„Bunicule, cum ai reușit să trăiești în trecut fără tehnologie, computere, drone, bitcoin, internet, TV, aer condiționat, mașini, telefoane mobile?”

Bunicul s-a gândit puțin și a răspuns :
„Exact la fel cum trăiește generația voastră astăzi, fără rugăciune, milă, respect, educație, bune maniere, rușine, modestie, sinceritate.

Noi, cei născuți între 1930 și 1980 suntem cei binecuvântați. Ne-am jucat și am mers pe bicicletă când nu prea existau drumuri bune, după școală facem singuri temele și după aceea ne jucam afară până la apus.

Ne jucăm cu prieteni adevărați, nu cu prieteni virtuali. Dacă ne era sete beam apă din izvoare și fântâni, nu din sticle și bidoaie de plastic. Nu ne temeam că ne vom îmbolnăvi chiar dacă beam din aceeași cană sau mâncam din aceeași farfurie cu alții.

Chiar dacă mâncăm în fiecare zi pâine nu ne îngrășam. Avem picioare normale deși mergem mai mult desculți. Nu luam vitamine și minerale, ci mâncam mere și alte fructe direct din copaci, fără să avem timp să le spălăm foarte bine.

Ne făceam singur jucării și ne jucăm cu ele. Părinții noștri nu erau bogați, așa că ne-a oferit dragoste și nu daruri materiale.

Când voiam să petrec mai mult timp cu tata, mă duceam cu el la ogor, îl studiam și vedeam cum ar trebui să se comporte un bărbat.

Când voiam să petrec mai mult cu mama, mă lua cu ea la găini și la bucătărie. O studiam și vedeam la ce ar trebui să mă aștept de la o femeie.

N-am avut smartphone-uri, DVD-uri, PSP, XBOX, Playstation, laptop-uri, tablete, internet, chat, dar aveam prieteni adevărați care când face prostii rămâneau lângă tine ca să sufere împreună.

pregătire, o sfințire a sufletelor și a trupurilor noastre, prin Spovedanie și împărtășanie, dar și prilej de întrajutorare și milostenie. Faptele milosteniei creștine, privite ca roade ale drepte credințe, sunt expresia concretă a iubirii smerite față de Dumnezeu și de oameni.

În contextul actual, marcat de violență și multă suferință, este necesară înmulțirea rugăciunii pentru încetarea războiului și pentru întărirea spirituală a celor ce suferă din cauza acestuia. Astăzi, când în jurul nostru vedem semne ale morții fizice și spirituale: lăcomie și violență, suferință și nesiguranță, sărăcie și indiferență, să ne rugăm Domnului Iisus Hristos să ne întărească în lucrarea noastră de ajutorare a bolnavilor, bătrânilor, orfanilor, săracilor și a celor îndoliați și întristați.

De aceea, și în acest an, ne adresăm preoților și credincioșilor mireni ai Sfintei noastre Biserici cu îndemnul părintesc de a organiza, la parohii, mănăstiri, protopopiate și la centrele eparhiale, colecte de alimente, haine și medicamente. Acestea vor fi distribuite celor aflați în suferință și în lipsuri, familiilor defavorizate, cu mulți copii, bătrânilor și persoanelor singure, fără copii sau rude, cu precădere celor care locuiesc în mediul rural.

Fiind încredințați că veți arăta și în acest an dărnicie creștină și veți răspunde cu dragoste chemării noastre părintești în această lucrare sfântă de binefacere și ajutorare, vă mulțumim pentru generozitatea arătată în anii precedenți și vă reamintim cuvintele Domnului Iisus Hristos:
„**Fericiți cei milostivi, că aceia se vor milui**” (Matei 5, 7).

Ne rugăm Preamilostivului Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toți românii, din țară și din străinătate, de toate vârstele, dăruindu-le sănătate și mântuire, ocrotindu-i de tot răul și întărindu-i în tot lucrul bun, spre bucuria Bisericii noastre și a poporului român de pretutindeni.

Cu multă bucurie, vă îmbrățișăm părintește și vă împărtășim binecuvântarea apostolică:

„*Harul Domnului nostru Iisus Hristos și dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh, să fie cu voi cu toți!*” (2 Cor.13)

† DANIEL,

Arhiepiscopul Bucureștilor, Mitropolitul Munteniei și Dobrogei,
Locțiitorul tronului Cezareei Capadociei și
Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

** Extras din Scrisoarea Pastorală a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române adresată clerului și credincioșilor din Patriarhia Română la începutul Postului Nașterii Domnului din anul mântuirii 2023.*

Ne vizitam prietenii des și împărțeam întotdeauna din puținel pe care-l avea fiecare.

Părinții, deși munceau mult, erau mereu aproape de noi și petreceam mult timp împreună. Din când în când mai aveam câte-o poză alb-negru, dar când le privesc astăzi îmi aduc amintiri pline de culoare. Suntem o generație de tranziție, nici 100% la țară, nici 100% la oraș.

Suntem o generație ciudată care și-a ascultat părinții în copilărie și la bătrânețe am fost obligați să ascultăm de copiii noștri. Generația noastră va dispărea, dar voi stați astăzi pe ce au clădit acești oameni muncitori. Dacă ne-ați da o șansă s-ar putea să mai învățați câte ceva din experiența noastră”.

Din acea zi tânărul a început să meargă zilnic o oră ca să vorbească cu bunicul său.

După câteva săptămâni a început să-și aducă și prietenii.

Bătrânul a învățat să folosească un smartphone, iar tinerii au învățat că există o viață și în afara tehnologiei care trebuie trăită.

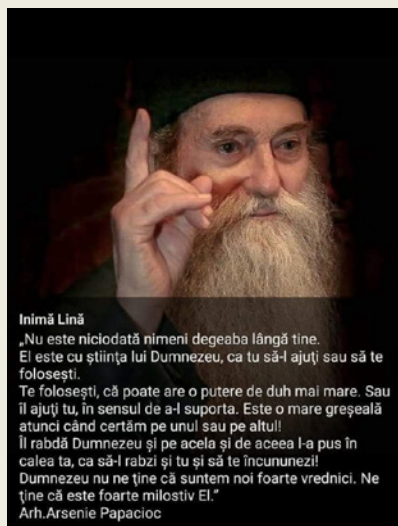
Sursa : TikTok, @praysharelove

Dragi tineri,

Să nu privim doar în ecrane fără să-i mai vedem și să-i ascultăm pe cei de lângă noi. Să-i observăm mai atent pe bătrânii care ne înconjoară, care trăiesc în solitudine, în lipsuri, în suferințe și în neputințe, abandonați de lume și mai ales de noi. Să ne aplecăm și asupra nevoilor lor, pentru a reășeza iubirea smerită și milostivă în centrul existenței noastre.

Aceasta este ceea ce ne cere Hristos.

Să ascultăm de cuvântul Lui și să trăim învățătura Sa **prin iubire și pentru iubire!**

Inimă Lină

„Nu este niciodată nimeni degeaba lângă tine. El este cu știința lui Dumnezeu, ca tu să-l ajuți sau să te folosești. Te folosești, că poate are o putere de duh mai mare. Sau îl ajuți tu, în sensul de a-l suporta. Este o mare greșală atunci când certăm pe unul sau pe altul! Îi rabdă Dumnezeu și pe acela și de aceea l-a pus în calea ta, ca să-l rabzi și tu și să te încununezi! Dumnezeu nu ne ține că suntem noi foarte vrednici. Ne ține că este foarte milostiv El.”
Arh. Arsenie Papacioc

SINGURĂTATEA **suferința celor mai mulți dintre vârstnici**

Dumnezeu l-a creat pe om ca persoană, după chipul Său, pentru a trăi în comuniune și în dragoste cu celelalte persoane, și nu ca individ, pentru a trăi în mod individual și individualist, doar prin sine și pentru sine. Păcatul însă a erodat calitatea de persoană a omului și implicit comuniunea sa cu semenii, și ne-a transformat în indivizi care trăim indiferenți de Dumnezeu și de cei din jur.

De aceea, **singurătatea**, ca lipsă a comuniunii cu semenii și ca indiferență față de cel sau cei de lângă noi, este inevitabil **o consecință a păcatului**; tocmai pentru aceasta Hristos s-a întrupat ca om, pentru a restaura ființa umană în starea ei primordială: „*Aceasta vă poruncesc să vă iubiți unul pe altul*” (Ioan 15, 17).

Deși suntem înconjurați de atâția oameni (8 miliarde de persoane pe suprafața pământului) foarte mulți, și mai ales vârstnicii, trăiesc totuși „drama singurătății”. În ultimă instanță, numai Dumnezeu care ne-a creat rămâne realul nostru ajutor.

Dar ce este singurătatea ?

Gabriel Marcel (Le cœur des autres) spunea : „*Singurătatea este unica suferință*”, iar Iovan Ducici (Comoara Împăratului Radvan) spune : „*Singurătatea este una din cele mai vechi nefericiri ale bătrâneții*”.

Un părinte îmbunătățit a fost întrebat care este cea mai nenorocită stare în care s-ar putea afla un om? Răspunsul a fost : „*fără îndoială, singurătatea*”. Nu întâmplător ”iadul” este numit de Sfinții Părinți ca „*loc al singurătății*”.

Singurătatea celor fără de familie, a celor părăsiți și rămași singuri, a bătrânilor, a celor ce supraviețuiesc generației lor, a părinților abandonați de copii, a copiilor abandonați de părinți, a celor desțărați (plecați pentru un trai mai bun), care înseamnă singurătatea departe de părinți sau de copii, de rude și de cunoscuți, departe de locurile copilăriei și tinereții noastre.

Într-adevăr, a fi singur este o mare și grea suferință pentru că *singurătatea dezumanizează*. De aceea la creație Dumnezeu a zis. „*Nu este bine să fie omul singur*” (Facere 2, 18). Nici Dumnezeu nu este singur, într-o singură persoană, ci în treimea persoanelor, Tatăl, Fiul și Sf. Duh, care coabitează într-o comuniune perfectă de iubire într-una și aceeași ființă divină. Sectele religioase care nu l-au conceput pe Dumnezeu în Treimea iubirii au degenerat în fanatism, agresivitate, ură și răzbunare.

Singurătatea, ca sentiment al urâtului, este poate cel mai elocvent trăită de copiii mici, căroră le este urât să rămână singuri, dar ea vine la pachet și cu alte sentimente : al fricii, al descumpănirii și al non-sensului existenței. Majoritatea cazurilor de suicid în lume se bazează tocmai pe sentimentul singurătății.

Observați ? Cu cât nivelul tehnologic și informatic al acestei vieți progresează cu atât noi, ca ființe umane, ne simțim mai singuri și mai izolați unii de alții și de realele noastre bucurii.

Este necesar să ne reamintim că și noi, cei de-aici, care ne-am părăsit părinții, familia și țara pentru o viață mai bună, suntem nu numai suferinzi de singurătate, ci și autori ai suferinței singurătății celor mai dragi ai noștri, unii dintre părinții noștri, murind cu această așteptare și tristețe a singurătății în sufletul lor.

În concluzie, să nu-i lăsăm pe cei de lângă noi și în special pe părinții noștri să sufere de singurătate. Să-i cercetăm cât mai des posibil, iar dacă nu mai sunt printre noi să ne rugăm pt sufletele lor.

„Și luând un copil în brațe, în mijlocul lor, le-a zis: Oricine va primi, în numele Meu, pe unul din acești copii pe Mine Mă primește; și oricine Mă primește, nu pe Mine Mă primește, ci pe Cel ce M-a trimis pe Mine” (Marcu 9: 36-37).

COLINDUL COPILULUI ORFAN

Spune-mi mamă, cum e Raiul,
Pe la tine de Crăciun?
Vin la voi colindători
Când e Noaptea de Ajun?

Spune-mi mamă, dacă-n Rai
Mai coci cozonaci pe vatră?
Spune-mi de mai fierbi sarmale
Cum făceai la noi odată....

Spune-mi mamă, dacă tata
Face bradul de Crăciun?
Spune-i că-i aștept cadoul
Când e Noaptea de Ajun!

Spune-mi ce face bunicul
Sania mi-a pregătit ?
Mi-a împletit ciorapi bunica
Ori o ie mi-a țesut ?

Îmi lipsește bucuria
De Crăciun acum în casă
E mai tristă sărbătoarea
Fără voi cu noi la masă.

Lângă steaua ce vestește
Noaptea Sfântă de Crăciun
Știu că e și steaua voastră
Unde locuiți acum....

Mult aș vrea să pot măicuță
Să rog steaua ta cumva
Doar un ceas să te coboare
Să te-așeze-n casa mea.

Și mă rog la Dumnezeu
Să te-aducă-n curtea noastră
Să te văd în Noaptea Sfântă
Printr-un ochi de la fereastră!

Autor: Teona Ghinea Truță

RUBRICA MICUȚULUI CREȘTIN

Binecuvântarea Preasfintei Treimi în familia creștină se vede astfel: „Părinții care au alergat la Dumnezeu Tatăl sunt părinți buni pentru copiii lor; fiii care l-au cunoscut pe Dumnezeu Fiul sunt fii buni pentru cei care i-au născut; cei care îl au în mintea lor pe Mirele Hristos, Cel ce ne-a trimis nouă pe Duhul Sfânt sunt soți buni pentru femeile lor”

(Clement Alexandrinul, Cuvânt de îndemn către greci, 107.3)

SEMNIFICAȚIILE ICOANEI NAȘTERII DOMNULUI

Dragi copii,

În acest număr al publicației noastre parohiale vă propun să privim cu atenție și să deslușim împreună semnificațiile icoanei **Nașterii Domnului**.

Ce ne sugerează ea ? De ce stârnește atâta miracol și uimire? Pentru că ea manifestă tandrețea iubirii lui Dumnezeu pentru umanitate.

Contemplând icoana Nașterii Domnului suntem invitați să pornim și noi spiritual în călătorie către ieslea din Betleemul Iudeii, atrași de smerenia Celui care s-a făcut om pentru a-l întâlni pe fiecare dintre noi oamenii. Astfel descoperim că El ne iubește atât de mult încât dorește să se unească pentru totdeauna cu noi, pentru ca și noi să rămânem uniți cu El până la sfârșit.

Icoana Nașterii Domnului în familia creștină

Această icoană, pe cât de frumoasă pe atât de miraculoasă, ne aduce aminte de o frumoasă tradiție liturgică a Bisericii noastre în familiile creștine.

În zilele premergătoare Crăciunului preoții în parohii merg pe la casele credincioșilor cu icoana Nașterii Domnului să le vestească evenimentul dumnezeiesc al Întropării Fiului lui Dumnezeu ca om pe pământ. Se cântă troparul sărbătorii : *Nașterea Ta Hristoase Dumnezeul nostru...* și credincioșii primesc cu bucurie vestea cea bună sărutând cu evlavie, unul după altul, icoana Nașterii lui Hristos.

Această frumoasă tradiție creștină o învățăm încă din copilăria noastră, în familie, pentru că cei mai bucuroși, cei mai nevinovați și mai curați pentru a primi această bunăvestire sunt copiii.

După trecerea Părintelui cu icoana Nașterii Domnului copiii pleacă prin sat cu colindul vestind și ei la rândul lor, pe la casele creștinilor primitori, Nașterea din cer a Pruncului Iisus.

Mama și tata, dar mai ales bunicii, își amintesc cu drag de acest frumos obicei străvechi, care se practică cu rigurozitate, din generație în generație, în special la sate. Sperăm ca această practică, în ciuda urbanizării și secularizării societății în care trăim, să nu se piardă, iar acolo unde ea nu se mai respectă să poată fi redescoperită și revitalizată.

Dragi copii,

Iubirea față de părinții care v-au născut și care vă cresc se arată mai ales prin ascultarea și respectul față de ei. Amintiți-vă că Hristos Domnul, Fiul lui Dumnezeu întrupat, a fost copil, crescând în ascultare atât față de Dumnezeu Tatăl, cât și față de Sfânta Fecioară Maria și Dreptul Iosif. În felul acesta „*Iisus sporea cu înțelepciunea și cu vârsta și cu harul, la Dumnezeu și la oameni*” (Luca 2, 52).

Întrucât părinții voștri sunt pentru voi darul lui Dumnezeu Tatăl, trebuie să vă rugați stăruitor pentru ei. Astfel, dragostea fiască pe care o arătați va fi lumină și bucurie pentru părinții voștri. (*Părintele Patriarh Daniel, Mesaj la Duminica Părinților și Copiilor*)

Rugăm pe Dumnezeu să vă dăruiască tuturor - părinților și copiilor din Parohiile ortodoxe române Geneva și Lausanne - pace și sănătate, multă bucurie și mult ajutor pe calea credinței adevărate și a faptelor bune, simțind în viața familiei voastre cum lucrează „*harul Domnului nostru Iisus Hristos, dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh*” (2 Cor. 13, 13).

Părintele Adrian

RUGĂCIUNA COPIILOR

Ce să-i cerem lui Dumnezeu când ne rugăm ?

Iată ce ne învață Părintele Sofian să-i cerem lui Dumnezeu în rugăciune : *

† Să-i cerem **ajutor** mai întâi ca în toată viața noastră să căutăm Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui, pentru că toate celelalte se vor adăuga nouă. Aceasta trebuie să-I cerem în primul rând lui Dumnezeu în rugăciunile noastre.

† Să-I cerem **sănătate trupească și sufletească** pentru noi, dar și pentru părinții noștri, pentru frați, surori, pentru bunici și pentru copiii care suferă, pentru cei orfani, necăjiți, neajutorați și neîngrijiți.

Nașterea Domnului, frescă

Încercând să deslușim împreună simbolistica plină de armonie a icoanei Nașterii Domnului observăm în partea superioară cerul înstelat

Prezența lui aduce lumină acolo unde este întuneric și îi luminează pe cei care trec prin întunericul adânc al suferințelor și încercărilor acestei vieți. Bolta cerească tăcută, dar minunat împodobită de stele strălucitoare simbolizează liniștea, pacea și armonia cerului care se pogoară pe pământ, prin întruparea Pruncului Iisus, pentru a uni cerul cu pământul, lumea nevăzută cu cea văzută.

În icoană sunt reliefate deasemenea peisaje, îngeri, steaua de la Răsărit, păstorii, dar și oameni simpli, foarte săraci

Peisajele făcute adesea din ruine de case și palate antice arată semnul vizibil al unei omeniri decăzute pe care Iisus a venit să o vindece și să o reconstruiască. Munții, pâraiele, oițele care pasc, mieluşei care zburdă, arată că toată creația participă cu entuziasm și mare bucurie la sărbătoarea venirii lui Mesia, Cel promis de Tatăl ceresc încă de la căderea în păcat a primilor oameni în Paradisul pierdut.

Îngerii și steaua care s-au arătat pe cer deasupra peșterii din Betleem, unde se afla ieslea în care s-a născut Domnul, arată că noi toți, și fiecare în parte, suntem chemați să pornim la drum spre peștera Nașterii lui Iisus și să ne închinăm cu smerenie în fața Pruncului dumnezeiesc.

Păstorii ne spun și ei că cei mai smeriți sunt cei mai pregătiți sufletește să întâmpine cu toată inima evenimentul Întrupării. Săracii și cerșetorii sunt cei vizați și privilegiați, în primul rând, de evenimentul miraculos al Nașterii Domnului, de aceea ei primesc și recunosc mult mai ușor prezența lui Dumnezeu făcut om, în timp ce palatul lui Irod este prezentat în culori sumbre, închis și surd la vestirea acestei sfinte bucurii. Și aceasta pentru că, prin nașterea Sa smerită în ieslea animalelor, Dumnezeu însuși începe singura și adevărată ”revoluție” care dă speranță și demnitate celor neajutorați, nedoriți și marginalizați: ”revoluția iubirii și a tandreței divine”.

Fecioara Maria și Dreptul Iosif

Ei sunt înfățișați în icoana în proximitatea Pruncului nou născut. Prezența Fecioarei Maria mărturisește cum să te abandonezi prin credință voinței lui Dumnezeu, iar prezența dreptului Iosif arată că el este gardianul terestru al familiei, care nu abandonează niciodată protecția Mamei și a Pruncului.

Iosif nu era tatăl trupesc al pruncului Iisus care Fiul lui Dumnezeu întrupat ca om pe pământ, dar era firesc ca Cel ce se născuse din Tatăl fără de mamă, mai înainte de toți vecii, să de nască la plinirea vremii din Mamă fără de tată, ca să ne facă pe toți fiii după har ai Părintelui Său Ceresc, prin mijlocirea Maicii Sale.

† Să-I cerem **luminarea minții** și înțelepciune la școală și la învățătură, să ne păzească să nu cădem în ispite, în păcate și vicii și pentru a nu greși calea către El.

† Să-I cerem **bunătate sufletească și smerenia inimii**, căci spune Domnul: *Învățați de la Mine că sunt blând și smerit cu inima și veți afla odihnă sufletelor voastre.*

† Să-I cerem **dreapta socoteală și discernământ** în tot ce facem, având convingerea că atunci când vom părăsi această viață, vom da seama înaintea judecății lui Dumnezeu de felul cum ne-am trăit viața pe pământ.

† Să-I cerem **râvnă** pentru învățătură, dar și pentru citirea Sfintei Scripturi, înțelegerea lor și împlinirea poruncilor lui Dumnezeu.

† Să-I cerem **harul Duhului Sfânt** care să ne lumineze și să ne protejeze viața spre dobândirea mântuirii sufletelor noastre.

† Să-I cerem lui Dumnezeu **să ne dăruiască ceea ce consideră El că ne este necesar** și ceea ce ne face vrednici de El și de iubirea Sa „Facă-se voia Ta” !

† Să-i cerem lui Dumnezeu, însfârșit, **să ne facă parte de Împărăția Sa cea veșnică** pentru care Fiul Său s-a întrupat pe acest pământ, a murit pe cruce și a înviat pentru noi și a noastră mântuire.

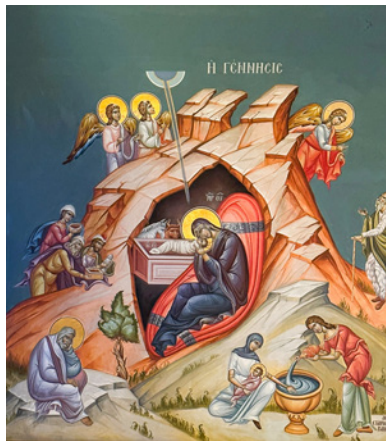
* Extras din cartea : **Ne vorbește Părintele Sofian**, Edit. Mănăstirea Sihăstria, 2004, p. 16

Moș Nicolae a adus daruri copiilor și în acest an, de ziua sa, în biserica din Lausanne

Moșul a trecut cu daruri anul acesta și la copiii din biserica Geneva (Gd-Lancy)

Nașterea Domnului, frescă

Fecioara Maria reprezintă umanitatea care-L primește în sânul ei pe Fiul lui Dumnezeu, Cel născut din Tatăl mai înainte de toți vecii.

Pruncul Iisus

Ocupă evident partea centrală a icoanei, așezat în pătuț de paie, înfășat în scutece și încălzit de respirația blânderor animale care-și petreceau noaptea în iesle.

Observăm cum Dumnezeu este deconcertant, imprevizibil și total în afara planurilor noastre omenești;

El se prezintă astfel „ca un bebeluș blând și surâzător”, pentru a fi ușor de primit în brațe cu dragoste, cu blândețe și cu încredere de fiecare dintre noi. În slăbiciunea și fragilitatea Pruncului se ascunde de fapt puterea Lui dumnezeiască care, prin dragoste smerită, creează, mântuiește, sfințește și îndumnezeiește pe om și întreaga creație.

Icoana Nașterii Domnului, având în centru ieslea cu Pruncul, ne cheamă să privim, să atingem, să venerăm, să simțim și să ne închinăm smeriți în fața acestui eveniment dumnezeiesc, unic și miraculos, care a schimbat cursul istoriei.

Magii veniți de la Răsărit

Sunt înfățișați și ei în icoana Nașterii Domnului, apropiindu-se călare, pentru a arăta că vin de la drum lung, înveșmântați în straie domnești și aducând daruri Pruncului nou-născut, în fața căruia se închină cu evlavie. Direcțiile îndepărtate din care ei vin către ieslea în care s-a născut Pruncul Iisus arată că actul Întrupării Fiului lui Dumnezeu și învățătura Sa se adresează nu numai unui singur neam, ci deopotrivă tuturor neamurilor și semințiilor pământului.

Închinarea Magilor este un semn concret, pentru noi toți, că putem merge și noi, și chiar suntem așteptați să o facem, să ne închinăm fiecare Pruncului divin născut în peștera din Betleem.

În concluzie

Iconografia creștină în general și icoana Nașterii Domnului, în special, fac parte dintr-un proces îndelungat, liturgic, catehetic și pedagogic, al Bisericii creștin-ortodoxe, de transmitere a credinței noastre creștine de-a lungul veacurilor.

Din acest punct de vedere, materialul din care este confecționată icoana și modul în care ea a fost executată au o importanță secundară. Ceea ce contează aici este mesajul pe care ni-l transmite peste veacuri evenimentul dumnezeiesc reliefat în icoana Nașterii Domnului.

Prezența acestei Icoane este foarte importantă pentru viața noastră, întrucât ea reflectă dragostea lui Dumnezeu pentru noi oamenii și pentru întreaga Sa creație.

În plus, punctul central al acestei icoane este Pruncul divino-uman care tocmai s-a născut pe pământ. Un prunc nu poate trăi fără dragostea, atenția și blândețea celor din jurul său, iar cei din jur nu pot trăi sufletește fără să se hrănească din dragostea, gingășia, bucuria și lumina lui. Să experimentăm fiecare fericirea aceasta!

Fiți binecuvântați și pregătiți-vă ieslea sufletului în așteptarea bucuriei Nașterii Domnului!

Pr. Adrian

RUBRICA PĂRINȚILOR

RĂSPUNS LA ÎNTREBĂRILE UNOR PĂRINȚI

1. Cât de important este ca noi, cei ce ne-am stabilit în Occident, să continuăm tradițiile creștine din țară ? *

EDUCAȚIA CREȘTINĂ A COPIILOR

Dragi Părinți,

Tema educației copiilor sau a părinților necesită o urgentă abordare teologică și duhovnicească. Lucrări privitoare la educația copiilor sau a părinților există, dar majoritatea lor, dacă nu toate, sunt întemeiate pe psihologia și pedagogia lumească – pentru a nu o numi atee.

Trebuie să recunoaștem că există o diferență radicală între o psihologie creștină și una necreștină, dată de faptul că una este orientarea viețuirii cu Dumnezeu și alta este orientarea viețuirii fără Dumnezeu. Nu trebuie să ne amăgim din acest punct de vedere.

Sigur, fiecare om este liber să creadă sau să nu creadă și să-și rânduiască viața în consecință. Dar nimeni nu are dreptul să ignore diferența radicală dintre viața cu Dumnezeu și cea fără de Dumnezeu. De aici vin și diferențele fundamentale dintre o psihologie sau o pedagogie creștină și una necreștină.

O bună parte dintre creștinii de astăzi se află într-o situație paradoxală. Ei moștenesc credința în Dumnezeu, se înscriu în tradiția creștină a părinților lor dar, în același timp, au fost educați într-o școală necreștină și sunt obligați de situație să accepte pentru copiii lor o educație necreștină, atât în școală, cât și prin intermediul mijloacelor de comunicare în masă.

Desigur, prezența orei de religie în programul școlar al copiilor și lecțiile de catehism în biserică sunt un pas foarte important în recuperarea normalității. Dar toate celelalte discipline continuă să prezinte copiilor noștri lumea dintr-o perspectivă atee. Biologia, de exemplu, îl prezintă pe om ca făcând parte din rândul animalelor (a se citi Rezoluția Consiliului Europei, nr. 1580, din 4 oct.2007, "Pericolele creaționismului în educație").

Așa cum știm cu toții trăim într-o lume care și-a pierdut total busola spirituală și morală, în care valorile perene creștine sunt înlocuite cu diverse surrogate, iar inflexiunile în timp au condus la apostazia Europei față de ea însăși, adică față de identitatea ei creștină, prin modernism și postmodernism. Vorbim de foarte mult timp și tot mai des de secularizarea societății, de neomarxism și de corectitudinea politică, de distrugerea familiei creștine, de paricid și de ideologia sexo-marxistă a identității de gen ș.a.

Și nu trebuie să ne mire, din moment ce Europa și-a construit modernitatea, mai întâi printr-un *deicid* (prin enciclopediștii francezi), după aceea printr-un *regicid* (prin Revoluția franceză), după aceea prin genocid (în sec. al XX-lea, prin comunism și nazism), în cele din urmă, prin identitățile de gen și prin toată această *isterie sexo-marxistă*, s-a ajuns la *paricid*, pentru că astăzi orice autoritate parentală se pare că trebuie depășită (distrusă).

În tot acest amalgam de ideologii cu o textură vădit anticreștină și imposibil de asimilat, pentru noi, faptul că un cuplu (în care de cele mai multe ori doar partenera este ortodoxă) vine la biserică să participe la slujbele duminicale și la marile sărbători creștine, vin să se cunune, să-și boteze copilul sau copiii, să-și înmormânteze părinții răposați, să le facă pomenirile sau parastasele respective, este un lucru cu adevărat binecuvântat de Dumnezeu.

Pentru noi, Biserica, aceasta este o mare bucurie și o reală satisfacție spirituală. Nu cred că o căutare interioară vine doar de la om, ci dintr-o alegere divină, ceea ce îmi confirmă, o dată mai mult, că acolo în țară sau acolo sus, în cer, părinții, bunicii sau sufletele celor ce s-au dus se roagă pentru ca cei dragi ai lor să rodească creștin și ortodox în pământul în care au fost resădiți.

Intercomuniunea acesta, prin credință și prin rețelele impenetrabile ale energiilor necreate divine, între cei de-aici și cei de-acasă, între cei de-aici și cei plecați acolo, este un mister divin, pe care ucigașii spiritului acestei lumi nu-l pot depista și, cu atât mai puțin, nu-l pot distruge.

Păstrarea și perpetuarea acestor practici ale cultului liturgic creștin în lb. română ce țin de tradiția noastră sfântă este singurul scut ce poate apăra emigrația română de pericolul tot mai agresiv al diluării și autodizolvării, prin pierderea identității de limbă, de cultură și de credință.

S-a spus, cu bună dreptate, că familia este o mică biserică, "biserica de acasă" (ecclesia domestica), cum o numește Sf. Ioan Gură de Aur. Ei bine, în "mica noastră biserică de acasă" trebuie să încercăm, mai ales aici aici în diasporă, să dăm un loc de cinste credinței în Dumnezeu și păstrării tradițiilor creștine ortodoxe, spre binele nostru și al copiilor noștri.

Pentru aceasta, părinții ar trebui să-și aducă cât mai des copiii la biserică duminica dimineața, spre a fi împărtășiți cu Sfintele Taine, pentru a fi mai apoi spovediți (de la 7 ani), spre a prinde dragoste de biserică și a crește în atmosfera curată a sfântului locaș.

Este o diferență covârșitoare între un copil care la ora Sf. Liturghii se găsește în biserică și altul care ignoră chemarea lui Hristos.

Într-un fel va crește unul, în alt fel celălalt !

Revine, așadar, sarcina exclusivă a părinților de a conștientiza importanța educației creștine a copiilor lor. Această educație se face în special acasă, de către părinți și bunici, dar și în biserică, prin înscrierea și aducerea copiilor la lecțiile de catehism (școala parohială) și la cultul bisericii noastre.

Împărtășirea duminicală cu Sfintele Taine este un prilej de a se explica copilului de ce venim la biserică, de ce ne rugăm lui Dumnezeu, de ce ne împărtășim cu Trupul și Sângele Domnului ș.a.m.d. Acolo unde părinții nu pot răspunde la întrebările copiilor, căci ei înșiși nu au beneficiat de o educație religioasă, sunt rugați să se adreseze preotului.

Să nu uităm că, așa cum îi educăm pe copii, așa îi vom avea! Redacția

Rugăciunea părinților pentru copii

Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeuul nostru, luminează mințile copiilor noștri cu harul Tău cel dătător de viață. Tu, Care dai celor înțelepți înțelepciunea și celor pricepuți priceperea, trimite peste ei Duhul Tău cel Sfânt. Dătătorul înțelepciunii, al cunoștinței și al înțelegerii.

Tu i-ai luminat pe aleșii Tăi în toată vremea. Tu i-ai insuflat pe cei trei mari dascăli ai lumii și Ierarhi, Vasile cel Mare, Grigorie de Dumnezeu cuvântătorul și Ioan Gură de Aur, de s-au arătat vase alese ale sfințeniei, răspândind în lume dreapta credință. Tu ai luminat-o pe Sfânta Mare Mc. Ecaterina, și ea a rușinat mulțimea ritorilor păgâni. Tu, Doamne, luminează-i și pe copiii noștri (numele), ca să învețe cele bine plătute Ție și să se umple de cunoștința adevărului. Dă-le lor știință, pricepere, răbdare și chibzuință.

Să nu primească ei cunoștințe pierzătoare de suflet, nici să învețe ce e urât lui Dumnezeu. Fă-i ascultători față de dascălii care îi învață cele bune și sânguincioși în îndeplinirea celor ce li s-au rânduit. Iar la vremea potrivită, Doamne, ajută-i să găsească locul în care să folosească cele pe care le-au învățat și să muncească spre binele lor și al aproapelui.

Tu îi osândești pe cei care își îngroapă talanții și îi binecuvântezi pe cei care îi înmulțesc cu pricepere. Rânduiește-le Tu, Doamne, Cel ce rânduești toate spre mântuire, unde să muncească, ce să muncească și cum să muncească.

Dă-le lor, Doamne, spor în toată lucrarea cea bună și-i întărește în credință ca să Te mărturisească printr-o viețuire curată până în ultima clipă a vieții lor. Amin

2. Cultura occidentală și spiritualitatea ei nu sunt de-ajuns pentru noi, cei ce am ales să ne continuăm viața aici ? *

Noi, românii, ne-am dorit de zeci de ani să avem ”o țară ca afară” și acesta este și motivul pentru care peste 4 milioane de cetățeni au depopulat țara în ultimii treizeci de ani, pentru a se stabili în țări mult mai dezvoltate din punct de vedere democratic și civilizațional, educațional și economic-financiar. Aceasta nu înseamnă însă că trebuie să copiem *ad literam*, pentru noi și pentru copiii noștri, tot ce găsim aici în Occident.

Trăind aici, și bucurându-ne de avantajele indiscutabile ale acestei țări civilizate, cred că trebuie să avem și dicernământul și inteligența necesare de a lua doar ceea ce este bun și bine, începând cu tot ceea ce a dat creștinismul Occidentului : etica muncii, seriozitatea, compasiunea față de celălalt, îngăduința, toleranța ș.a. Nu suntem conștienți să preluăm neapărat tot ceea ce este rău, adică ceea ce-i derivă și decadență, fiindcă nu totul este perfect aici în Occident, așa cum nu totul este rău la noi acasă.

Contează ca oricare dintre noi să putem contribui, de oriunde am fi, la păstrarea valorilor culturale și spiritual-creștine care ne identifică pe noi ca neam în istorie și în Europa.

Fără aceste valori, care țin de cultura, de spiritualitatea și de credința noastră ortodoxă nu reprezentăm nimic aici în Occident.

Occidentul este o sumă de constituții și instituții. Trăim aici într-o țară occidentală cu o lungă tradiție de separație a puterilor în stat, și acesta este un lucru extraordinar. În această țară nici-un politician nu-și permite să sune un judecător și să-i spună cum să soluționeze un caz, și nici-un om politic nu-și propune să schimbe legile penale doar pentru că el are o problemă penală. Slavă Domnului !

Toate aceste reguli care țin de organizarea instituțională a Occidentului, legile care au garantat proprietatea privată, legile care au dat libertate de conștiință și libertate presei toate trebuie să rămână, ni le păstrăm aproape și trebuie să le transmitem și copiilor noștri !

Ethosul, cultura și spiritualitatea însă, nu ! Cultura secularistă, nihilistă și ateistă occidentală nu este convingătoare, și cred că ne putem permite să fim noi înșine, ca români, ca sârbi, ca polonezi, ca est-europeni, în fața occidentalilor care ei înșiși suferă de o oarecă amnezie.

Pentru a menționa doar trei din multele exemple care ne obligă să fim foarte atenți la ceea ce preluăm din ideologiile Occidentului, amintesc *secularizarea; paricidul și ideologia (sexo-marxistă) a identității de gen; neomarxismul și corectitudinea politică*. Toate aceste ideologii subversive distrug temeliile creștine și identitatea creștină occidentală. Avem de-a face cu o reală apostazie a Europei față de ea însăși, o renegare a propriei identități creștine, iar deconstrucția identității europene va duce inevitabil la o Europă fără europeni.

Secularizarea neobservată, necontrolată și neamendată de familie și de biserică (*personajul colectiv cu atitudine*), ne conduce îndubitabil spre o religie fără Dumnezeu, de unde și îngrijorătoarea expresie: ***”noua religie seculară este să nu ai nici-o religie”*** !

* Răspunsurile au fost preluate din Interviuul pe care pr. Adrian Diaconu l-a dat, pe această temă, în 22-24 august 2023 Ziarului Prahova: <https://ziarulprahova.ro/2023/08/cultul-crestin-ortodox-si-cultura-romanau-fost-si-sunt-intr-o-continua-relatie-indispensabila-aceasta-ne-va-salva-ca-neam-s>

TABĂRA DE VARĂ PENTRU COPII, CRET-BERARD, IULIE 2023

Tabăra de vară pentru copii, organizată de
Protopopiatului Elveției, la Crêt-Bérard/VD
a început încă din vara anului 2013, la
inițiativa și cu binecuvântarea Ips. Părinte
Mitropolit Iosif.

Cu ajutorul lui Dumnezeu, anul acesta
(2023) am sărbătorit 10 ani de activitate,
în acest domeniu, spre slava lui Dumnezeu
și spre bucuria copiilor și a părinților, care
participă cu interes la această activitate.

Edițiile din ultimii doi ani au fost, poate,
cele mai reușite ceea ce înseamnă că de la
an la an ne perfecționăm !

Cei 25 de copii prezenți și cei 5 monitori
s-au distrat de minune ; timpul ne-a fost pe
deplin favorabil, iar activitățile au fost pe
cât de interesante pe atât de variate.
În numele întregului grup țin să mulțumesc
Ips. Părinte Mitropolit Iosif pentru
inițiativă și binecuvântare, Maicii Antonia
pentru cele două măicuțe pe care ni le-a
ne-a trimis de la mănăstire, ca în fiecare an,
precum și monitorilor : *Mihaela, Cătălin,*
Georgiana, Monalisa ... care, cu toții, au
avut o prestație excepțională.

Slavă lui Dumnezeu pentru toate !

TABARA DE VARA PENTRU COPII IULIE 2024 (a 11a ediție)

Se organizează, ca de obicei, la
Maison de Crêt-Bérard, Puidoux/VD,
între 30 iunie și 6 iulie 2024
(în prima săptămână a vacanței de vară)

Prețul sejurului este de CHF 400.- pt un
copil cu vârsta între 7 și 12 ani și
CHF 450.- pt un copil între 13 și 15 ani.

Pentru înscrieri și orice activitate legată
de educația creștină a copiilor vă stăm
cu bucurie la dispoziție

Pr. Adrian Diaconu +4179 689 18 17 /
diaconu.adrian@gmail.com

RUBRICA TINERILOR

*Slujba nocturnă a Învierii Domnului,
biserica Montriond Lausanne, 16 apr. 2023*

Bucuria și libertatea vieții trăite în credință

Prof. Univ. Dr Adrian Lemeni *

(Facultatea de Teologie din București)

Prietenia ca întâlnire și dănuire pe veșnicie

Timișoara este un simbol al libertății. În decembrie 1989, alături de mai mulți tineri, eram în stradă și am strigat: „Vom muri și vom fi liberi.” A fost una dintre cele mai cutremurătoare și puternice mărturisiri. Am trăit mai ales atunci, existențial, această realitate: o existență fără libertate nu este viață. Era un dor de libertate profund. Nu după o libertate exterioară, nu după o libertate care vizează doar partea exterioară a existenței. Era un dor după o libertate adâncă, interioară, lăuntrică. Vă mărturisesc din tot sufletul, am această convingere: sângele vărsat de mulți tineri atunci nu a fost în primul rând pentru schimbarea unui regim politic. Cu siguranță nu a fost pentru consumerism, pentru hedonism, pentru facilități, pentru confort. A fost o jertfă curată a multor tineri care a generat o stare de spirit. O stare de jertfelnicie. În acei ani (anii '90) am trăit duhul prieteniei autentice. Atunci au fost pecetluite prietenii care, dincolo de deschiderea tinerilor de atunci, ne-am dat seama mai târziu, au însemnat clar un har de Sus, un har de la Dumnezeu! Cel viu. Dar plecând de la starea de jertfă, întrucât în stare de jertfă nu există neutralitate, ci există o angajare existențială. Așa am trăit concret, dincolo de cuvinte, prietenia ca o întâlnire și ca o dănuire pentru toată veșnicia.

Părintele Teofil Părăianu (pe care am avut binecuvântarea să-l am duhovnic) avea această vorbă: „Cine a intrat în inima mea rămâne pentru toată veșnicia.” și ne-a dat putere efectiv de a trăi în această stare de spirit. În felul acesta îndrăznesc să-l parafrazez pe Gabriel Marcel, care spunea legat de dragoste (pentru că, evident, prietenia are de a face cu dragostea care nu cade niciodată): „Când îi spui cuiva te iubesc, îi spui, de fapt, tu nu vei muri niciodată” și îndrăznesc să extind: când îi spui cuiva tu ești prietenul meu înseamnă că îi spui tu nu vei muri niciodată. Pentru că prietenia rămâne pentru toată veșnicia.

Bucuria și libertatea prieteniei autentice împlinite prin credință

Cred că este foarte important să redescoperim sensul profund al bucuriei, al libertății, al prieteniei autentice. Pentru că prietenia veritabilă presupune bucuria și libertatea împlinite prin credință, mai ales în

IMAGINI DE LA TABĂRA DE VARĂ A COPIILOR – CRÊT-BERARD - 2023

societatea de astăzi, o societate excesiv tehnicizată în care există riscul deturnării sensului profund al vieții autentice.

Există riscul transformării vieții într-o existență din ce în ce mai artificială, din ce în ce mai apăsătoare, mai blazată, supusă diferitelor proceduri, diferitelor formalisme. Și mai ales într-un asemenea context – când suntem conectați în mod constant la mediile artificiale. Atunci când repetăm o simulare, o simulare a vieții, simularea repetată constant devine mai reală decât realitatea însăși.

Și există riscul de a simula prietenia, de a simula viața. Există riscul de a deturna sensul autentic al realităților, cele mai profunde care țin de identitatea și demnitatea omului. Adevărul, viața, dragostea, bucuria, libertatea, credința riscă să fie deturnate.

Cred că este important să descoperim ceea ce ține de autenticitatea bucuriei și libertății. Am convingerea că **bucuria autentică, bucuria profundă, vine din asumarea crucii**. De aceea și spunem: „Iată, a venit prin Cruce bucurie la toată lumea.” Crucea ne duce la înviere. Învierea vine din Cruce, nu din confort, nu din facilități. Bucuria autentică nu înseamnă nici plăcere, nici divertisment. Bucuria autentică presupune această orientare prioritară către ceea ce este esențial în raport cu ceea ce este superficial, orientarea către nevăzut în raport cu văzutul. Orientarea către ceea ce este veșnic în raport cu ceea ce este trecător. Orientarea către ceea ce ține de o experiență a interiorității în raport cu ceea ce ține de exterioritatea existenței, mai ales într-o lume ca cea a noastră, în care suntem încurajați să avem o viață doar în cele dintru afară, într-o dispersie înspre celor exterioare.

Vederea minții - vederea nevăzutului

Prioritarea nevăzutului în raport cu văzutul înseamnă vederea nevăzutului. Nu după moarte, nu într-o altă viață. Aici este taina credinței noastre: aici și acum suntem chemați să vedem nevăzutul. Mai mult decât atât: să trăim adevărarea nevăzutului. Bucuria credinței, prin care împărtășim în viața bisericii, aici și acum, o certitudine dincolo de ceea ce poate să ne dea logica de tip analitic. Dincolo de argumente, o certitudine care e mai presus de ceea ce putem transpune în mod discursiv. Mai mult decât atât, această orientare înseamnă curajul de a merge să căutăm adevărul lucrurilor.

În această perspectivă este important să înțelegem că ceea ce ține de adevărul lucrurilor nu poate fi smuls prin informație, prin analiză. Informația este partea cea mai slabă a gândului. E un curaj să mărturisim acest lucru astăzi, într-o societate informațională care în mod constant ne pune în vedere că informația înseamnă putere. Informația nu înseamnă putere. Informația înseamnă slăbiciune. Este partea cea mai slabă a gândului. Partea puternică, inclusiv a gândului, ține de vederea minții, așa cum se spune și în canonul Sfântului Andrei Criteanul: „minte văzătoare de Dumnezeu m-ai făcut.” Este vorba de o vedere a minții, dincolo de ceea ce ne furnizează logica de tip analitic, dincolo de ceea ce ne furnizează simțurile. Și este important să înțelegem acest lucru.

„Dacă Dumnezeu nu este pe primul loc în viața noastră, nu este pe niciun loc”

Totodată curajul credinței, care ne duce la bucuria credinței, presupune următorul fapt fundamental: ca Dumnezeu să fie pe primul loc. Părintele Teofil Păraian ne spunea: „dacă Dumnezeu nu este pe

primul loc, nu este pe niciun loc.” Acest lucru nu e ușor de trăit în viața cotidiană. Cuvintele Mântuitorului sunt foarte clare, aproape de ceea ce înseamnă puterea de a fi prieten al Dumnezeuului Celui Viu: cine nu Mă iubește mai mult decât pe tată, decât pe mamă, decât pe fiu, pe fiică, pe soț, pe soție, pe oricine din această lume sau orice din această lume, nu este vrednic de Mine. Aceasta este condiția prieteniei autentice. Dar tocmai atunci când reușim să-L punem pe Dumnezeu mai presus de oricine și de orice și să trăim prietenia cu Hristos, Domnul și Dumnezeuul nostru, **abia atunci îi iubim autentic și pe cei de lângă noi**. Altminteri este o iluzie.

Aceasta este condiția profundă a creștinului: un creștin în această lume nu se deosebește prin stare socială, prin apartenență etnică și așa mai departe, ci printr-un mod nemaivăzut în lume, nemaîntâlnit, un mod dumnezeiesc, un mod ceresc de a trăi certitudinea cerului aici pe Pământ. Un mod de a conștientiza clar că rădăcinile noastre sunt în cer, chiar dacă trăim pe pământ. Libertatea creștinului de a fi în lume, dar nu din această lume, nu înseamnă evadare din lume, ci înseamnă curajul de a trăi într-un mod ceresc aici în această lume.

Libertatea autentică nu înseamnă egoism, ci dăruire jertfelnică

Curajul vieții autentice și al credinței presupune această putere de a merge la adâncul lucrurilor. Curajul de a merge la miezul realității. Curajul de a nu rămâne prizonierii aparențelor, de a nu rămâne la suprafață. Este ceea ce Mântuitorul ne-a spus: mergeți mai la adânc. Saint Exupery spunea: ceea ce este esențial este invizibil ochiului, privirii fizice, adică simțurilor. Doar ceea ce vedem cu inima este esențial. Iar Blaise Pascal, un geniu al misticii, al filosofiei, al științei, spunea și el: **inima are rațiunile ei pe care rațiunea nu le înțelege**. Pe această linie ne deschidem credinței.

Este important să avem în vedere această realitate, în condițiile în care de multe ori, fără să vrem poate, suntem tentați să ne înregimentăm în demersuri militante, pentru o libertate care vizează doar cele exterioare. Or, în condițiile în care noi înțelegem libertatea doar ca expresie a revendicării unor drepturi, pe măsură ce înmulțim aceste revendicări constatăm un deficit de libertate. Înmulțirea revendicărilor exprimă tocmai deficitul de libertate.

Libertatea autentică nu înseamnă să ne facem propria voie sau să accesăm mijloace nelimitate. Niciodată în istoria lumii omul nu a avut atâtea mijloace, atâtea facilități cum are astăzi. Și totodată, niciodată omul nu a fost atât de prizonier, atât de condiționat de propriile artefacte. Atât de iluzionat de himera unei libertăți care este văzută doar într-un sens egoist.

Libertatea autentică nu înseamnă egoism, ci înseamnă dăruire martirică. Libertatea autentică înseamnă împlinirea voinței lui Dumnezeu, nu un conformism la duhul lumii.

Să Îl urmați pe Mântuitorul care a spus: îndrăzniți, Eu am biruit lumea! Fiți cu mult curaj și o să trăiți bucurii mai presus de această lume. Dacă doriți ceva autentic, pentru că tot se vorbește astăzi de tot felul de sporturi extreme sau atitudini extreme, nu există nimic mai autentic și mai adânc decât ceea ce ni se mărturisește în Evanghelie, decât chemarea pe care ne-o adresează Dumnezeuul nostru!

** Extras din prelegerea „Bucuria și libertatea vieții trăite în credință” susținută în cadrul Întrunirii Tinerilor Ortodocși Români (ITOR), Timișoara 1 sept. 2023.*

Material selectat de Bogdan și Monica BACIU, parohia Lausanne

MESAJ CĂTRE TINERI

Mesajul Părintelui Patriarh Daniel,
la Gala Tineretului din România

Târgu Jiu, 18 noiembrie 2023

Bucuria rodirii proiectelor frumoase

Organizarea celei de-a VIII-a ediții a *Galei Tineretului din România* reprezintă o nouă ocazie pentru evidențierea activităților pe care tinerii le-au desfășurat până în prezent, dar și pentru stabilirea unor noi proiecte care să contribuie la promovarea valorilor creștine în societatea contemporană.

Înaintând pe drumul propriei deveniri, prin **participarea la viața spirituală și socială a comunităților din care fac parte**, tinerii descoperă izvoare noi de bucurie duhovnicească și de formare a personalității lor.

Aspirațiile spre bine și frumos ale tinerii generații trebuie susținute de întreaga societate, care are responsabilitatea de a-i orienta pe tineri și de a le cultiva încrederea pentru a iubi valorile spirituale, morale și culturale perene. Familia, Biserica și Școala au datoria de a oferi o educație creștină tinerilor pentru cultivarea credinței ca lumină a vieții cotidiene, precum și a iubirii față de Dumnezeu și față de oameni. (...)

Dragi tineri, vă încurajăm să **cultivați cu bucurie iubirea față de familia creștină**, care poate fi sfințită numai în Biserică, deoarece aici ea are valoare de icoană a iubirii lui Hristos față de umanitate, iar sfinții Bisericii sunt modele de viață în Hristos și rugători pentru toți tinerii din lume.

Îi felicităm pe organizatori și binecuvântăm pe toți participanții la cea de-a VI-II-a ediție a *Galei Tineretului din România*, dorindu-vă tuturor sănătate, bucurie, pace și mult ajutor de la Dumnezeu!

Cu părintești binecuvântări,

† DANIEL
Patriarhul Bisericii Ortodoxe
Române

RĂSPUNS LA ÎNTREBĂRILE CITITORILOR

Viața noastră a devenit un coșmar și nu mai știm cum să ieșim din el. Cum se poate obține, concret, fericirea aceea (nesfârșită) despre care vorbește Biserica?

Mai întâi, aș fi curios să știu ce înțelegeți voi prin fericire? Foarte puțini oameni știu acest lucru, deoarece fericirea nu poate fi descrisă în cuvinte. Putem descrie lumina unor oameni care au trăit în întuneric toată viața? Putem descrie realitatea cuiva care trăiește în vis?

Încercați să înțelegeți din ce este alcătuită obscuritatea vieții voastre și ea va dispărea; atunci veți ști ce este lumina. Înțelegeți din ce este făcut coșmarul vieții voastre și el va înceta; atunci vă veți trezi la realitate. Înțelegeți convingerile voastre eronate și ele vor dispărea; abia atunci veți cunoaște gustul fericirii.

Gândiți-vă la cineva căruia îi este frică să iasă dintr-un coșmar pentru că, la urma urmei, aceasta este singura lui lume pe care o cunoaște. În acest fel aveți o imagine a ceea ce se întâmplă cu voi și cu cei din jurul vostru.

Dacă vreți, într-adevăr, să obțineți fericirea nesfârșită, trebuie să fiți pregătiți să vă debarasați de toate atașamentele și bunurile voastre (fie ele materiale, mobile sau imobile, ideologii, false credințe, adicții și persoane care vă aduc mai multă suferințe în viață decât bucurii) mai bine spus de tot ceea ce înseamnă "a avea" în viața voastră (vezi Luca 14, 26-33).

Cum puteți face asta? **Nu este vorba de a renunța sau de a vă debarasa propriu-zis (stricto sensu) de ceva sau de cineva**, pentru că, oricum, ați rămâne atașați întotdeauna de ceea ce - și de cei la care - ați fost forțați să renunțați, **ci este vorba, mai degrabă, de necesitatea de a le considera, pe toate acestea, ca fiind componentele coșmarului pe care ele îl reprezintă pentru viața voastră**.

Indiferent că le păstrați în continuare sau că vă debarasați de ele, toate acestea nu vor mai avea aceeași stăpânire pe viața voastră, nici puterea de a vă face să suferiți, și astfel veți ieși, în sfârșit, din visul vostru, din întunericul vostru, din frica voastră, și nu în ultimul rând din tristețea voastră.

Așadar, străduiți-vă să vedeți în toate acestea, de care sunteți atât de atașați, ceea ce sunt ele în realitate : un coșmar care provoacă exaltare și plăcere, dar și îngrijorare, tensiune, anxietate, frică și tristețe.

Viața voastră, așa cum este acum, poate fi într-adevăr un coșmar. Fiecare lucru sau persoană de care v-ați atașat, și de care sunteți convinși că vă este esențial pentru voi și pentru fericirea voastră poate contribui la acest coșmar.

Când vei înțelege această realitate vă veți detașa mult mai ușor de posesiile voastre, de care nu veți mai simți nevoia să vă reatașați, și astfel veți distruge puterea lor de a vă face să suferiți.

Veți experimenta în cele din urmă acea stare tainică care nu poate fi descrisă, nici chiar citată, o stare de pace și fericire constantă. Astfel veți înțelege că cel care reușește să se debaraseze de atașamentele sale... este răsplătit înapoi de o sută de ori mai mult și câștigă viața veșnică.

Veți spune, pe bună dreptate, că vă este imposibil să renunțați la ceva sau la cineva de care v-ați atașat sentimental, pentru că altfel viața nu ar mai avea nici-un sens.

Despre ce sentimente vorbim ? Este necesar să facem o distincție între sentimentele trupești și sentimentul sufletesc. Primele nu sunt naturale, ele țin de promovarea și glorificarea noastră (au fost inventate de societatea și cultura noastră ptr. a ne face mai productivi și mai ușor de controlat) și ne fac să trăim o viață golită de sens și fără suflet. Senti-

RĂSPUNS LA ÎNTREBĂRI

PARTENERUL MEU NU ÎNȚELEGE ROSTUL CUNUNIEI ȘI AL FAMILIEI. CUM SĂ-I EXPLIC SĂ-L CONVING ?

**Sfânta Taină a Cununiei
este temelia familiei creștine ***
Preafericitul Părinte Patriarh Daniel

Biserica lui Hristos este familia spirituală a creștinilor botezați în numele Preasfintei Treimi, iar bărbatul și femeia care se unesc în iubire și devin o nouă familie creștină, prin Taina Sfântă a Cununiei, formează *Biserica mică* sau *Biserica de acasă*, iconă tainică a iubirii lui Hristos față de Biserica Sa (cf. Efeseni 5, 20-33).

Familia este cununa creației (cf. *Facere* 1, 26-28 și 2, 21-24), dar și mediul în care omul-copil începe să înțeleagă *taina iubirii părintești a lui Dumnezeu pentru oameni*, prin iubirea primită de la părinți.

Societatea de astăzi se confruntă cu izolarea și limitarea omului în individualism. Iar individualismul egoist se manifestă adesea în violență, divorț, abandonul copiilor și al părinților, indiferența față de suferința altora, suicid etc.

Omul secularizat a pierdut familia-ritatea cu Dumnezeu și sensul sacru al vieții, iar modelul familiei tradiționale este considerat perimat. Mulți copii se nasc în afara căsătoriilor, pentru că tinerii preferă să trăiască împreună fără să se căsătorească, fără binecuvântare, fără a-și asuma consecințele sociale ale vieții conjugale și fără a căuta împreună mântuirea sau viața veșnică.

Numărul divorțurilor este în creștere, iar femeile divorțate sau abandonate de soți suferă de singurătate și înstrăinare. De asemenea, copiii din familiile divorțate suferă de singurătate, întrucât *au nevoie de afecțiunea ambilor părinți*. Concepția individualistă despre viață atinge și pe bătrânii abandonați, din ce în ce mai singuri. De aceea, **este nevoie să promovăm**

mentul sufletesc, însă, este firesc și eliberator.

Trebuie să ne eliberăm de toată zgura percepțiilor prin care ne-am atașat strâns și indispensabil în această viață : falsa fericire, falsele credințe, bunurile materiale (mobile și imobile), și chiar persoane dragi. Toate acestea ne pot crea o viziune deformată a lumii și a noastră înșine, și ne prind în cursă prin însăși percepția noastră greșită asupra lumii și asupra acestor persoane sau bunuri.

Fericirea este starea pe care fiecare om este chemat să o trăiască în prezent, dar pe care, din păcate, nu o poate vedea și nici nu o poate simți, pentru că privește mult prea intens la ziua de mâine, la viitor (uitând prezentul), este interesat de ceea ce-și dorește să aibă și i se pare că nu are.

Trebuie să ne eliberăm de opresiunea pe care „ordinatorul” nostru interior o exersează asupra noastră. Numai atunci vom putea privilegia libertatea interioară, singura din care se poate naște o revoluție socială, dar și interioară. Presiunile noastre, deși par că vin din exterior, de fapt ele vin din interiorul nostru, de la greșita programare a acestui „ordinator interior”, care ne distruge liniștea, atunci când lumea exterioară nu e conformă cu cerințele sale.

Debarasându-ne de atașamentele noastre interioare față de anumite persoane sau lucruri, precum și de adicțiile noastre, putem să ne eliberăm, deci să gustăm (sau să pregustăm) fericirea.

Un astfel de atașament nu este un fapt ci o credință oarecare, o fantasmă, născută dintr-o anumită programare, care ne face să credem că fără persoana sau lucrul respectiv noi nu am fi fericiți. Fals. Debarasează-te și vei vedea !

Dragii mei,

Nu există decât un singur mijloc de a câștiga lupta împotriva dependenței noastre ”vitale” de anumite bunuri, persoane, ideologii, false credințe, adicții, proiecte ș.a. și acesta este de a renunța la ele, de a ne debarasa total de ele și a ne încredința lui Hristos până nu va fi prea târziu.

«Le pire serait de ne pas tenter l'impossible et rester une vie entière à la mesure de ce que l'on peut.» Christiane Singer Redacția

Slujbă arhierescă la biserica din Geneva-Grand-Lancy, prezidată de Ps. Părinte Episcop Vicar Nectarie de Bretania, cu prilejul Aniversării a 25 de ani de activitate a Parohiei ortodoxe române în biserica catolică-creștină de la Grand-Lancy, duminică 5 nov. 2023. Slujba a fost urmată, după amiază, de un Concert Gospel.

familia bazată pe credință și comuniune, pe binecuvântare și conlucrare în plan spiritual și conjugal.

Cunoașterea situației reale a familiei creștine din zilele noastre, pe de-o parte, și înțelegerea mai profundă a vocației ei spirituale, pe de altă parte, se impun ca priorități ale lucrării misionare a Bisericii în societate. Biserica este chemată să acorde o atenție deosebită familiei creștine, apărând valoarea acesteia ca *viață binecuvântată de Dumnezeu cu scopul cultivării iubirii reciproce, al nașterii de prunci și al dobândirii mântuirii (vieții veșnice), spre binele societății și perpetuarea umanității.*

Familia este icoană și arvună a iubirii Preasfintei Treimi

În ea omul trăiește mai întâi taina filiației, fraternității și paternității sau bucuria de a fi *copil* (fiu ori fiică), *frate* (ori soră) și *părinte* (tată ori mamă). *De la familia conjugală creștină învață copilul ce este familia spirituală sfințitoare, adică Biserica, ai cărei membri sunt numiți fii și fiice, frați și surori, părinți și maici duhovnicești în iubirea Preasfintei Treimi.*

Sfințirea vieții și nașterea de copii, prin iubire reciprocă și darnică, sunt scopul familiei.

Nașterea de prunci este rodul iubirii soțului și a soției unul față de celălalt, dar și al dorinței lor de a avea copii și de a-i crește în iubire de Dumnezeu și de semeni. Însă, *nu numai nașterea de copii afirmă vocația femeii ca mamă și a bărbatului ca tată, ci și educația sănătoasă dată copiilor, pentru că educația implică iubire și răbdare, adică o bună dispoziție permanentă a mamei și a tatălui.* Educația copiilor este datoria ambilor părinți.

Copiii nu aparțin părinților ca o proprietate materială, ci ei sunt *persoane dăruite lor de Dumnezeu*, pentru a fi îndrumați și sprijiniți spre creștere fizică și psihică, intelectuală și spirituală, *pentru a se bucura de o viață sănătoasă în familie și societate dar și pentru a dobândi mântuirea sau viața veșnică fericită în împărăția cerurilor.*

Sfânta Taină a Cununiei reprezintă, așadar, temelia familiei creștine întrucât, prin sfințirea căsătoriei, căminul conjugal devine o icoană a iubirii lui Hristos pentru Biserica Sa.

*** PF. Părinte Patriarh Daniel,**
Fragment din introducerea broșurii "Slujba Logodnei și Cununiei", Ed. Inst. Biblic și de Misiune Ortodoxă, Buc. 2016 (pp. 3-16).

LA RUBRIQUE LITURGIQUE REPONSES AUX QUESTIONS DES LECTEURS

Quand et comment est-il bon de prier ?

LE CALENDRIER – TEMPS DE PRIERE

*† par le Métropolitte Joseph **

Eglise de Genève au Grand-Lancy (archive)

Chaque fois que nous ouvrons un calendrier, nous devons penser au temps que Dieu a mis devant nous, dans notre vie. Mais nous constatons que très vite nous oublions la Source de notre vie et du temps même qui nous a été accordé.

Très souvent, nous, les hommes, n'avons plus de temps pour Celui qui nous a donné le temps. Saint Paul nous exhorte à rattraper le temps, *car les jours sont mauvais* (Eph. 5,16-18), difficiles, et à nous remplir de l'Esprit Saint par la prière, en rendant grâce au Seigneur pour tout.

Malgré ce temps douloureux et contraignant que nous vivons et qui nous met à l'épreuve aussi dans notre foi et notre confiance en Dieu, n'hésitons pas, en dépit de nos faiblesses et péchés, de nous approcher encore plus du Seigneur par la prière, la lecture et les bonnes œuvres, sachant qu'il nous attend pour nous accueillir dans Son amour inconditionnel pour nous tous.

Saint Jean Chrysostome nous fait remarquer que l'Église n'est pas là, sur terre, pour juger l'homme pécheur, mais afin de prier pour la guérison spirituelle des pécheurs et pour la guérison des malades et leur salut. C'est le sens même de la venue du Fils de Dieu devenu Homme, notre Frère dans l'humanité, nous élevant à la dignité de frères, nous faisant Siens et fils adoptifs du Père Céleste.

Le chrétien englobe chaque personne et le monde entier dans sa prière élevée vers notre Seigneur Jésus Christ. « Nul ne peut arriver à Dieu s'il ne passe d'abord chez l'homme », nous dit Saint Porphyre. Le matin, le soir ou à tout moment de la journée où nous tournons notre âme vers le Seigneur, nous portons dans notre cœur toute personne que nous connaissons ou que nous ne connaissons pas.

En ces temps où la terre entière est mise à l'épreuve de maladies jusque-là inconnues, où tous les médecins et soignants dans les hôpitaux et en d'autres lieux de soins médicaux se battent pour sauver les vies de nos frères humains, nous nous rendons compte encore et encore à quel point le genre humain est un, comme tous les hommes sur terre sont liés les uns aux autres.

Nous avons compris une fois de plus combien la souffrance des uns se transmet à tous et combien nous avons besoin les uns des autres pour traverser les épreuves des pandémies et des guerres qui affectent l'humanité entière.

Portons devant le Seigneur dans nos prières toute personne malade, connue de nous ou inconnue, qui se trouve à proximité ou à distance, étant conscients de ce lien qui régit réellement le genre humain dans son ensemble.

Essayons de consacrer aussi un peu du temps de notre vie à nous entretenir par la prière avec Celui qui nous a octroyé ce temps.

† le Métropolitte Joseph

** Avant-propos à l'Agenda semainier 2021*

Si nous prions en privé, pourquoi devons-nous quand même participer au culte religieux ?

Les croyants doivent participer au culte liturgique de l'Église et notamment à la Divine Liturgie dominicale pour plusieurs raisons :

† **Pour se nourrir spirituellement** : La Divine Liturgie est un moyen pour les croyants de se nourrir spirituellement en écoutant la Parole du Seigneur et les enseignements bibliques, en priant ensemble et en participant aux saints sacrements tels que la Sainte Communion.

Ces pratiques sont essentielles pour nourrir et renforcer la foi des croyants. „*Chaque fois que vous mangerez de ce Pain et boirez de cette Coupe, vous proclamerez Ma mort, vous témoignerez Ma résurrection*” (Liturgie de St Basil-le-Grand).

† **Pour adorer Dieu ensemble** : La Divine Liturgie est également une occasion pour les croyants de se réunir et d'adorer Dieu ensemble. Les chants et les prières liturgiques aident à élever les cœurs des croyants vers Dieu et à renforcer leur relation avec Lui.

† **Pour se connecter avec la communauté** : La Divine Liturgie est une occasion pour les croyants de se connecter avec leur communauté de foi. Les croyants peuvent se soutenir mutuellement dans leur parcours de foi, partager leurs expériences et leurs prières, et se tenir mutuellement responsables de vivre selon les enseignements de la Bible.

† **Pour honorer le jour du Seigneur** : La Divine Liturgie est célébrée le dimanche, le jour où les chrétiens honorent la résurrection de Jésus-Christ. La participation à la liturgie est donc une façon pour les croyants de rendre hommage à ce jour spécial et de se rappeler l'importance de la résurrection de Jésus dans leur vie.

† „*C'est par la Liturgie qu'un orthodoxe éprouve son appartenance à l'Église. Le centre en est le « mystère des mystères », l'eucharistie, où l'Esprit Saint change le pain et le vin en corps et sang du Christ à la demande du prêtre et du peuple*”. Olivier Clément, *L'Église orthodoxe*

† **En résumé**, la participation au culte liturgique de l'église et surtout à la Sainte et Divine Liturgie est un moyen pour les croyants de se nourrir spirituellement, d'adorer Dieu ensemble, de se connecter avec leur communauté de foi et d'honorer le jour du Seigneur.

† La Divine Liturgie est donc l'élément fondamental de la vie spirituelle des croyants et doit être prise de la manière la plus sérieuse possible.
La Rédaction

Comment pouvons-nous adorer Dieu en entrant dans l'église ?

Voici 10 conseils pratiques :

Le Père cherche des adorateurs en esprit et en vérité (Jean 4, 23-24)

† - Tu es entré dans cette église, dans cette chapelle où tu rencontres Jésus dans la Présence Eucharistique.

Entre maintenant dans ton cœur, dans la partie la plus intime de ton être.

† - C'est le silence autour de toi.

Fais silence en toi. Fais taire toutes les voix qui sont en toi, ne cours pas après les pensées inutiles. Tes problèmes, tes préoccupations, tes angoisses, ne les garde pas pour toi, mais offre-les à Jésus. Pendant ce temps d'adoration, occupe-toi de Lui et Lui prendra soin de toi, bien mieux que tu pourrais le faire toi-même.

† - Demande une grâce d'abandon et repose ton regard sur Jésus Eucharistique.

Commence à faire parler ton cœur, c'est-à-dire commence à aimer Celui qui nous a aimés le premier.

† - Evite de prononcer des prières seulement avec les lèvres sans t'arrêter sur les paroles que tu dis. Evite de lire des pages de l'Écriture les unes après les autres durant tout le temps de ta prière.

Entre dans la prière du cœur. Choisis un verset de psaume, une phrase évangélique, une petite prière simple, et répète-la avec le cœur, doucement et continuellement jusqu'à ce qu'elle devienne ta prière, ton cri, ta supplication. Tu peux choisir la prière qui s'adapte le mieux à ta situation actuelle.

† - Ne passe pas tout ce temps à te lamenter ou à demander seulement.

Entre dans l'action de grâce, dans la reconnaissance. Au lieu de considérer ce qui te manque, rends grâce pour ce que tu es, pour ce que tu as. Rends grâce pour ce qui t'a été donné demain.

† - Tu peux être pris par la fatigue ou la distraction.

Courage, à peine t'en rends-tu compte, recommence la prière du cœur, doucement. Demande l'aide du Saint-Esprit pour qu'Il te secourt dans ta faiblesse et qu'Il devienne toujours plus ton maître intérieur.

† - Jésus est au centre de l'église.

Il veut être au centre de ton existence. En Le regardant apprends, peu à peu, à passer du “je” au “Tu”, de la volonté de réaliser tes projets au désir et à l'accueil de Sa Volonté sur toi.

† - Il est exposé solennellement.

Accueille la lumière qui émane de Sa Présence. Comme le soleil réchauffe et fait fondre la neige, de même si tu t'exposes à Lui, Il pourra continuer à illuminer les ténèbres qui enveloppent ton cœur, jusqu'à les dissiper complètement.

† - Il se cache sous les apparences simples et pauvres du pain.

Il vient à toi, Pauvre, pour que tu puisses apprendre à accueillir dans la vérité tes pauvretés et celles de tes frères.

HRAMUL PAROHIEI TUTUROR SFINŢILOR ROMÂNI DIN LAUSANNE - 18 Iunie 2023

Cu binecuvântarea şi din încredinţarea IPS. Părinte Mitropolit Iosif, anul acesta am fost onoraţi să-l avem în mijlocul nostru pe PS. Părinte Marc Nemţeanul, episcop vicar al Arhiepiscopiei noastre, cu prilejul primului hram al parohiei noastre din Lausanne în biserica Montriond.

Preasfinţia Sa a prezidat Dumnezeiasca Liturghie în Duminica Sfinţilor Români - 18 iunie 2023 - în prezenţa unui sobor de preoţi, pr. paroh Adrian Diaconu, pr. Mihai Pura şi pr. Ştefan Potop de la Parohia Blejoi, jud. PH, care a venit însoţit şi de Corul de copii al parohiei - „Vlăstarele Blejoiului”. Tinerii corişti au dat răspunsurile la Sf. Liturghie şi au prezentat un program de pricesne şi cântece tradiţionale româneşti.

Tot cu acest prilej PS Episcop Marc a sfinţit icoanele împărăteşti şi pe cele praznicale donate pentru cultul ortodox din biserica Montriond şi a hirotesit întru duhovnic pe pr. Mihai Pura.

**Sfinţilor Români şi Elveţieni
rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi !**

† - **Tu es dans le silence, reste dans le silence.**

La Très-Sainte Mère de Dieu et toujours Vierge Marie, Etoile du matin et Porte du Ciel, est auprès de toi sur ton chemin; elle t'indique la route et t'introduit dans la chambre du Roi. C'est Elle qui te fera comprendre, dans le silence, qu'en regardant Jésus, tu découvriras la Présence de la Sainte Trinité en toi. Et tu pourras expérimenter dans ta vie la Parole du Psaume 34: "Qui regarde vers Lui resplendira, sans ombre ni trouble au visage".

**DE CÂTE ORI MĂ ROG ÎMI VIN GÂNDURI DE TOT
FELUL CARE ÎMI TULBURĂ LINIŞTEA.
ESTE PĂCAT SĂ MĂ ROG DACĂ NU AM LINIŞTE?**

LINIŞTEA INTERIOARĂ ŞI ZGOMOTUL LUMII

*Lect. univ. dr. diac. Adrian Sorin Mihalache **

Sfântul Petru Damaschinul spune lucrul acesta: „*Liniştea e mai mare decât toate*”. Nu spune: „Rugăciunea e mai mare decât toate.” Dacă spunem că rugăciunea este mai mare decât toate, acesta este creştinism simplu, reducionista.

Dar când să ne rugăm? În ce fel să ne rugăm? Căci este uşor să spunem că rugăciunea e cea mai mare. Dar se poate spune şi că nu este chiar aşa. Din care motiv? Adeseori spunem că ne-am rugat şi ne tot rugăm, dar nu iese nimic. Parcă nu ne aude Dumnezeu. Atunci trebuie văzut în ce condiţii ne rugăm. Pentru că dacă trecem prin lume şi ne înfruptăm din ea, şi ne umplem de dânsa, de imaginile ei, de propunerile ei, de tentaţiile ei – şi după aceea ne așezăm la cea mai frumoasă rugăciune care ar putea fi spusă, dar capul nostru este plin de lume, ce rugăciune este aceea?

Bineînţeles că Dumnezeu primeşte şi acea rugăciune, că vede osteneala noastră. Dar zadarnic va fi efortul nostru de a înainta în viaţa duhovnicească, atâta timp cât ne înfruptăm din lume în fiecare zi de dimineaţă până seara, iar seara încercăm să vedem dulceaţa rugăciunii. Ani vor trece şi nu o vom descoperi. Pentru că nu ne-am luat măsurile de precauţie ca să ne liniştim, ca să ne îndepărtăm de lume, ca să putem cultiva rugăciunea într-o stare de linişte. Abia acea rugăciune este lucrătoare.

Dumnezeu lucrează şi prin prima, dar noi avem în continuare ferestre închise [faţă de Dumnezeu] şi nu putem primi tot ce ne dă Dumnezeu, căci ne-am umplut deja de lume. Dumnezeu nu mai are loc să intre cu Harul Lui, cu înţelesurile dumnezeieşti, cu mângâierea care ne vine prin rugăciune, pentru că mintea noastră, cugetarea noastră, emoţionalitatea noastră sunt pline de lumea din care ne-am înfruptat zi de zi.

Să încercăm într-o zi să nu vorbim nimic, să stăm cu simţurile adunate ca într-o zi de post şi seara să citim o rugăciune sau câteva pagini de literatură duhovnicească, vom vedea atunci cum intră cuvintele în noi, căci vom fi însetaţi de acele cuvinte.

Însă, cum arată rugăciunea cuiva care a văzut patru filme unul după altul? Mintea lui, sufletul lui e plin de situaţii [dramatice]. Este imposibil ca cineva să descopere dulceaţa rugăciunii dacă trăieşte în acest tandem continuu. De fiecare dată când ne umplem de lume devenim nepregătiţi pentru umplerea care ne este rânduită prin rugăciune. De aceea grija [paza minţii] este foarte importantă.

„*Liniştea e mai mare decât toate şi fără de aceasta nu ne putem*

APOFTEGME

**Iubește smerenia;
ea îți va acoperi
toate păcatele
tale.**

*Sfântul Cuvios
Antonie cel Mare*

**Rugăciunea este lucrarea
lui Dumnezeu în om,
prin care se stabilește
legătura de iubire între
om și Dumnezeu.**

Sfântul Grigorie Palama

**Postul acela este
adevărat, care este
prezent în toate; pe
toate le curățește și
pe toate le vindecă.**

*Sfântul Grigorie
Palama*

**Sfânta Euharistie
este începutul
îndumnezeirii
noastre.**

*Sfântul Grigorie
de Nyssa*

**Fiecare din noi este
pictorul propriei sale vieți.
Sufletul nostru este ca o
pânză; virtuțile sunt culorile;
Iisus Hristos este modelul
pe care trebuie să-L pictăm.**

*Sfântul Grigorie
de Nyssa*

**A avea credință înseamnă
a crede în ceea ce nu vezi,
iar răsplata pentru această credință
va fi să vezi ceea ce crezi.**

Fericitul Augustin

TRINITAT

curăța și cunoaște neputința noastră. Toți oamenii avem trebuință de această îndeletnicire, fie în parte, fie în întregime.” Unii avem în parte, adică noi [cei din lume]; iar ceilalți au în întregime, adică cei care se liniștesc cu totul, ieșind din lume.

„Fără liniște este cu neputință să vină cineva la cunoștința duhovnicească și la smerita cugetare prin care cel care a ales-o înțelege tainele ascunse în dumnezeieștile Scripturi și în toate făpturile.”

Liniștea este condiția de bază pentru viața duhovnicească. Una dintre țințele postului aceasta și este. Părinții nu s-au îndepărtat de hrană și de lume decât pentru a se liniști. Dar pentru ce anume să se liniștească? Pentru a se putea înduhovnici după aceea, căci iată cât de legată este viața duhovnicească de liniștire.

Deci suntem învățați [de către Sfântul Petru Damaschinul] să ne cercetăm dacă noi, în obișnuința noastră, avem preocuparea de a ne liniști. Suntem noi preocupați să ne găsim o împrejurare liniștită și să o cultivăm în fiecare zi sau seară? Simțim nevoia să căutăm momentele de liniște la sfârșitul unei zile? Pentru că autorii care s-au ocupat de psihismul omului modern au spus că nu prea mai simte nevoie omul de liniște. Unde se vede aceasta? În ușurința cu care atunci când este prea liniște pornim un radio. Sau dacă nu avem niciun stimul în jur scoatem telefonul să vedem cine ne-a mai scris pe Whatsapp. Adică, imediat ce suntem într-o zonă de absență de stimuli noi căutăm să ne autostimulăm.

Omul a devenit dependent de stimulare. Acesta este omul dresat de societatea de consum care ne stimulează continuu pentru că vrea să ne cucerească.

Cum ne dăm seama că suntem oarecum formați, formați după societatea de consum? Încercăm să ne luăm o pauză de trei ore, să vedem cât rezistăm fără să deschidem ceva: telefon, calculator, televizor, radio. Și o să vedem că nu reușim. Or medicina ne spune că **liniștea** este normală, firească, chiar avem nevoie de perioade de liniște, în care activitatea sistemului nervos parasimpatic, modulul parasimpatic relaxează, iar cel simpatic se odihnește. Și atunci când simpaticul se odihnește și parasimpaticul este activ, scade stresul, scade nivelul de cortizol. Se îmbunătățește activitatea sistemului imunitar, se reglează digestia, crește variabilitatea ritmului cardiac, crește tonifierea nervului vag, se reglează activitatea tuturor organelor viscerale care ascultă de comanda nervului vag.

Toate acestea se întâmplă numai dacă ne liniștim. Însă omul modern nu se liniștește. Omul modern, atunci când vrea să se odihnească, se distrează. Iar distracția îl epuizează. Puțina energie pe care o mai avea o cheltuiește în distracții. Dar distracția este tot solicitare nervoasă (deși crează impresia deconectării, care induce iluzia stării de bine, de fapt [sufletește] distracția nu odihnește).

Greu va fi pentru cineva să cultive viața duhovnicească în zgomotul sonor. Sfântul Talasie Libianul spune că “începutul liniștirii stă în alungarea zgomotelor”. Dar iată, nu spune că liniștirea stă în alungarea zgomotelor, ci numai începutul liniștirii. Adică este doar primul pas, acela de a ne feri de zgomot. Însă liniștea de care este nevoie este cea suflătească, cea care nu are legătură cu zgomotele. În același timp, poate să fie și liniște deplină în jur dar să avem mintea plină de gânduri – nici aceasta nu înseamnă liniște suflătească.

Sfântul Talasie Libianul, care este experimentat în viața duhovnicească, spune: *“Vrei să te liniștești? Izolează-te de zgomotul sonor”*. Nu poți să te liniștești dacă stai în zgomot. Este o luptă pierdută deja. *„Cel iubitor de isihie să închidă simțirea prin liniște”*, adică să închidă toate

**Iubirea stă într-un
sentiment de răspundere
față de valoarea celuilalt,
față de mântuirea celuilalt.**

Pr. Prof. Dr. Dumitru Stăniloae

**Cel mai frumos și mai
convingător discurs
despre dragoste este
îmbrățișarea!**

Pr. Prof. Dumitru Stăniloae

**Nici inteligența, nici educația,
nu au nicio valoare,
dacă nu sunt în slujba
dragostei și a iubirii.**

Părintele Arsenie Papacioc

**Semeni cu Dumnezeu
atunci când începi să ierți.**

Părintele Arsenie Papacioc

**Când dai, la început dai
din ceea ce ai, apoi,
de la un moment dat,
dai din ceea ce ești.**

Părintele Arsenie Boca

**Nu putem să-L ajungem
niciodată pe Dumnezeu,
însă curajul de a călători spre El
rămâne important.**

Constantin Brâncuși

obloanele: pe cele ale urechii, pe cele ale ochilor – ca ferestre prin care intră în noi lumea; simțurile noastre să nu mai recepteze experiențele rafinate ale shopping center-urilor, unde vedem țesături, texturi, gusturi, care ne rafinează tot mai mult cortexul senzorio-motor.

„Cel ce caută să se roage cu putere trebuie să închidă ușa și să-și ridice mintea de la tot ce e deșert sau vremelnic, șezând într-o chilie liniștită, într-un colț retras.” Cel iubitor de isihie trebuie deci să închidă simțirea, pentru că simțirea ne tulbură dorințele, ne tulbură impulsurile, ne dă poftă și ajungem să avem un război sau oricum o stare tulburată la nivel emoțional, iar atunci trebuie să închidem simțurile, ca să nu mai intre în noi lucruri care ne tulbură.

Sfântul Ioan Scărarul merge și dânsul în acest registru și spune că „dacă vrea cineva să se liniștească, să închidă ușa (la propriu) dar să-și ridice și mintea de la tot ce e deșert și vremelnic”.

Abia atunci se dobândește liniștea, când și mintea este ridicată din cele ale lumii.

[Sufletul omului, în toată viața pământească, tinde spre liniște, spre odihnă și pace interioară, de aceea la sfârșitul acestei vieți omul trece în binemeritata liniște și odihnă veșnică, de unde și sintagma „odihnească-se în pace”!]

* Extras din conferința „*Liniștea interioară și zgomotul lumii*”, Lect. univ. dr. diac. Adrian Sorin Mihalache, 1 martie 2020

Material selectat de Bogdan și Monica BACIU, parohia Lausanne

RUGĂCIUNI LA INTRAREA ȘI IEȘIREA DIN BISERICĂ

Rugăciune la intrarea în biserică

Veselitu-m-am de cei ce mi-au zis mie: în casa Domnului voi merge. Iar eu întru mulțimea îndurărilor Tale, Doamne, voi intra în casa Ta; închina-mă-voi în Biserica Ta cea Sfântă; Doamne, povățuiește-mă întru dreptatea Ta, pentru vrăjmașii mei îndreptează înaintea Ta calea mea, ca fără încetare să preaslăvesc, o Dumnezeire, pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfântul Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Rugăciune la icoana Mântuitorului

Preacuratului Tău chip ne închinăm Bunule, cerând iertare, greșelilor noastre, Hristoase Dumnezeule, că de voie ai binevoit a Te sui cu trupul pe cruce ca să scapi din robia vrăjmașului pe cei ce i-ai zidit cu mâna Ta. Pentru aceasta, cu mulțumire strigăm Ție: toate le-ai umplut de bucurie Mântuitorul nostru, Cel ce ai venit să mântuiești lumea.

Rugăciune la icoana Maicii Domnului

Ceea ce ești izvorul milei, învrednicește-ne și pe noi milostivirii tale Născătoare de Dumnezeu, caută spre poporul cel păcătos; arată, precum de-a pururea puterea ta, că întru tine nădăjduind strigăm ție: bucură-te ca și oarecând Gavriil, mai marele voievod al celor fără de trup.

Rugăciune la ieșirea din biserică

Doamne, Dumnezeul meu, Ție-Ți încredințez toată viața mea și pe Tine Te rog, apară-mă și mă fă părtaș de îndurarea Ta, dă-mi mie îndreptarea vieții și purtare înțeleaptă, dăruiește-mi sfârșit creștinesc, neînfruntat și pașnic, și mă ferește de toată răutatea și bănuiala potrivnicului. Iar în ziua înfricoșătoarei Tale judecăți, să-mi fii blând mie, robului Tău, și să mă numeri pe mine cu oile cele alese de-a dreapta Ta, ca împreună cu aceștia să Te slăvesc în veci. Amin

Câteva dintre botezurile oficiate în 2023

Akim Dănilă, Lausanne 25. 02. 2023

*Luca Georgescu și Eva Santallo,
Lausanne 21.04.2023*

Ana Dudici și Leyla Bota, Ls 22.04.2023

Julian Efrem Savu, Geneva 7.05.2023

Pablo Andrei Buforn, Lausanne 14.05.2023

Amira Ioana Schipor, Lausanne 6.05.2023

*Anastasia Borțea și Alegra Racleş,
Lausanne 28.05.2023*

Alma și Lavinia Tron, Geneva 3.06.2023

Anna Lelia Dordea, Geneva 1.07.2023

Daniel Huțu, Mrea Cașin - București, 14.07.2023

Victoria Sciboz, Lausanne 8.07.2023

Hector Monico, Lausanne 1.07.2023

Maria Zăvoianu, Lausanne 10.09.2023

Aurelian Dubaille, Geneva 17.09.2023

Adela Trofin, Lausanne 7.10.2023

*David Florin Frangu și Tudor Cheregi,
Lausanne 28.10.2023*

Câteva dintre cununiile oficiate în 2023

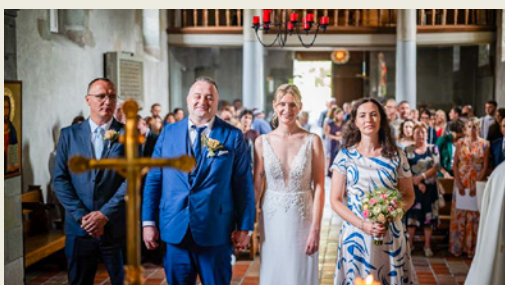
Cristian și Alina Neamțu, Geneva 5.02.2023

Adăa et Nicoleta Antonache, Megève-F, 24.06.2023

Maxence et Valeria Guillemain, Geneva 13.07.2023

Alexandru și Anne David, Geneva 26.08.2023

*Cristian Crivii și Kyriachi Goulouti,
Tesalonic 21.10.2023*

Imagini de la diverse activități parohiale în 2023

*Ziua Culturii Naționale organizată de Ambasada României în Elveția
la bustul lui Mihai Eminescu de la Vevey, 15 ian.2023*

Activități cu copii în timpul slujbelor duminicale la Lausanne și la Geneva 2023

Slujbe de pomenire ale celor răposați la biserica din Lausanne 2023

Slujbă de pomenire ale celor răposați la biserica din Geneva (Gd-Lancy) 2023

Proiecția filmului „Unde ești Adame?” la bis. Lausanne și Geneva, 2 dec. 2023

*Concertul de Crăciun "Corală Ciprian Porumbescu" SV,
Biserica Montriond din Lausanne, 9 dec. 2023*

***** * * * * *****

Œuvre d'entraide de l'Eglise orthodoxe roumaine Genève et Lausanne

« Heureux ceux qui sont pleins de bonté pour les autres, car on sera plein de bonté pour eux ». (Matthieu 5, 7)

Bienaimés frères et sœurs en Christ,

Les fêtes que nous nous préparons à accueillir sont également une occasion de réfléchir sur notre propre parcours spirituel, sur nos propres choix et sur comment nous pouvons apporter notre contribution à notre communauté.

La Paroisse, en tant que communauté pastorale et ecclésiale, se veut un lieu de vie, de joie, de célébrations liturgiques et de rencontres avec Dieu et nos semblables, au service de l'Eglise du Christ.

Nous vous invitons donc à vous joindre à nous pour soutenir les activités catéchétiques et pédagogiques, liturgiques et sacramentelles, socio-pastorales, culturelles et traditionnelles, philanthropiques et caritatives de notre paroisse à travers un don (ci-dessous les coordonnées du compte de votre paroisse).

Que les fêtes de la Nativité et du Baptême de notre Seigneur soient pour nous un moment de joie, de lumière intérieure, d'espoir et de paix. Que nous puissions tous trouver la force et la détermination nécessaires pour suivre la voie de l'amour miséricordieux du Sauveur Jésus Christ en étant, à notre tour, des sources de joie, d'espoir et de lumière pour ceux qui nous entourent.

Joyeuse fête de la Nativité à toutes et à tous et une heureuse année 2024 !

Merci d'avance pour votre mobilisation à nos côtés,

Au nom du Conseil paroissial,
père Adrian, père Florin et père Mihai

Compte Paroisse de Genève (Grand-Lancy):

IBAN : CH74 0900 0000 1735 5499 7 / CHF ;
Titulaire : Eglise Orthodoxe Roumaine, Paroisse St-Jean-Baptiste - Genève

Compte Paroisse de Lausanne et Vaud :

IBAN: CH47 8080 8002 3269 5631 4/ CHF;
Titulaire: EORL-VD.

„Bénis, Seigneur, ceux qui aiment la beauté de Ta maison !”

SOUTENEZ VOTRE EGLISE !

Non pas accumuler de trésors mais
enthousiasmer et former les gens
pour le Royaume de Dieu. Aussi en temps
difficiles!

**En solidarité avec chacun, cha-
cune, notre Église:**

- † témoigne des valeurs chrétiennes par la catéchèse, le culte liturgique ainsi que par les activités pastorales
- † offre une ouverture spirituelle aux enfants et aux jeunes
- † accompagne les grands événements de la vie des fidèles
- † apporte un appui durant les moments difficiles
- † est au service de toutes et tous les aidant, dès cette vie, à acquérir le Royaume de Dieu

Un grand merci de votre soutien !

« Que la grâce du Seigneur Jésus Christ,
l'amour de Dieu et la communion de
l'Esprit Saint soient avec vous ! » (2 Cor.
13,13).

Sfârșit și lui Dumnezeu slavă !